

Reformationsbibeln

Andra Moseboken

Svenska Reformationsbibelsällskapets
översättning av den engelska auktoriserade

King James Version

Utgiven 1611, reviderad 1769

Samt i vissa delar en revidering av
Bibelkommissionens utgåva 1878 och
Karl XII:s Kyrkobibel från 1703

Provutgåva utgiven såsom särtryck
27 juli 2020

Andra Moseboken

Exodus

1 Kapitlet

Israeliterna blir slavar i Egypten.

Detta är namnen på Israels barn, som kom till Egypten tillsammans med Jakob. Var och en med sitt hushåll:

1 Mos. 46:8.

2. Ruben, Simeon, Levi, Juda,
3. Isaskar, Sebulon, Benjamin,
4. Dan, Naftali, Gad, Aser.
5. Alla de personer* som härstammade från Jakobs liv** var sjuttio personer*. Josef var *redan* i Egypten.

1 Mos.46:27. 5 Mos.10:22.

*KXII: själar. **Ordagrant: Jakobs höfter. KXII: länd.

6. Och Josef dog och alla hans bröder och hela den generationen.
7. Och Israels barn var fruktsamma och växte till mycket. De förökade sig och blev mycket talrika så att landet blev uppfyllt av dem.
1 Mos. 12:2, 28:3. Ps. 105:24. Apg. 7:17.
8. Och det kom en ny kung över Egypten, en som inte kände till Josef.
9. Han sa till sitt folk: Se, israeliterna *har blivit för* många och *är* mäktigare än vi.
10. Kom, låt oss gå klokt till väga med dem, så att de inte blir ännu fler. För om det skulle hända att det bröt ut ett krig, kunde de förena sig med våra fiender och strida mot oss och *sedan* ge sig av från landet.
11. Därför satte man arbetsfogdar över dem för att de skulle plåga dem med tvångsarbete*. Och de byggde åt farao förrådsstäderna, Pitom och Raamses.
*KXII: slavarbete.

12. Men ju mer man plågade dem, desto mer förökade de sig och desto mer spred de ut sig. Och de var bedrövade* på grund av Israels barn.

*KXII: hätska vid Israels barn.

13. Och egyptierna tvingade Israels barn till obarmhärtigt slaveri.
14. De gjorde deras liv bittert av det tunga slavarbetet med lera och tegel och med alla slags arbeten på fälten och med alla arbeten, som de obarmhärtigt tvingade dem att göra.
15. Och kungen i Egypten talade till de hebreiska barnmorskorna, den ena hette Sifra och den andra hette Pua,
16. och han sa: När ni hjälper de hebreiska kvinnorna då *de* ska föda, se då efter: *Är* det en son så döda honom, men *är* det en dotter så låt henne leva.
17. Men barnmorskorna fruktade Gud och gjorde inte som den egyptiske kungen hade befallt* dem utan lät pojkarna** leva.
*KXII: sa dem.
**KXII: barnen.
18. Då kallade den egyptiske kungen barnmorskorna till sig och sa till dem: Varför har ni gjort detta och låtit pojkarna leva?
19. Barnmorskorna svarade farao: De hebreiska kvinnorna *är* inte såsom de egyptiska, utan de *är* livskraftiga*. Innan barnmorskan kommer till dem har de fött.
*KXII: hårda kvinnor.
20. Därför lät Gud det gå väl för barnmorskorna och folket växte till och förökade sig kraftigt.

21. Och eftersom barnmorskorna fruktade Gud, gjorde han hus åt dem.
 22. Då befallde faraos allt sitt folk och sa: Alla nyfödda söner som föds ska ni kasta i floden, men alla döttrar ska ni låta leva.

Apq. 7:19.

2 Kapitlet

Moses födelse, räddning och flykt.

En man av Levis släkt gick bort och tog till hustru en Levis dotter.

2 Mos. 6:20. 4 Mos. 26:59.

2. Och kvinnan blev med barn och födde en son, och då hon såg att det var ett vackert barn, gömde hon honom i tre månader.

1 Krön. 6:3 Apq. 7:20. Hebr.11:23.

3. Då hon inte längre kunde hålla honom gömd, tog hon en ark* av papyrusgräs och strök på jordbeck och tjära** och lade barnet i den och satte den i vassen vid stranden av floden.

Apq. 7:20. Hebr. 11:23.

*KXII: kista. Alt. övers. korg. **KXII: lera.

4. Och hans syster hade ställt sig på avstånd för att få se hur det skulle gå med honom.

5. Och faraos dotter kom för att bada i floden, och hennes hovdamer gick utmed floden. När hon fick se arken i vassen, sände hon sin tjänarinna dit för att hämta den.

6. När hon öppnade den fick hon se barnet, och se, barnet grät. Och hon tyckte synd om honom och sa: Detta är ett av de hebreiska barnen.

7. Då sa hans syster till faraos dotter: Ska jag gå och kalla hit en hebreisk amma som kan amma barnet åt dig?

8. Faraos dotter sa till henne: Gå. Och flickan gick och kallade dit barnets mor.

9. Då sa faraos dotter till henne: Ta detta barn och amma det åt mig och jag ska ge dig lön för det. Och kvinnan tog barnet och ammade det.

10. Och barnet växte upp*, och hon förde honom till faraos dotter, och han blev hennes son. Och hon gav honom namnet Mose**: för ur vattnet har jag dragit upp honom, sa hon.

*KXII: när barnet hade blivit stort. **bokst. dra upp.

11. Och det hände sig vid den tiden när Mose hade blivit vuxen, att han gick ut till sina bröder och såg deras bördor. Och han såg en egyptier som slog* en hebré, en av hans bröder.

Apq. 7:23. Hebr. 11:24-25. *Hebr. nakah = slå, slå ihjäl.

12. Då tittade han sig omkring och när han såg att det inte fanns någon människa där, slog* han ihjäl egyptiern och gömde honom i sanden.

*Hebr. nakah = slå, slå ihjäl.

13. Och när han gick ut den andra dagen, se, då slogs två hebreiska män med varandra, och han sa till den som gjorde orätt: Varför slår du din landsman*?

*KXII: nästa.

14. Denne svarade: Vem har satt dig till ledare och domare över oss? Tänker du döda mig som du dödade egyptiern? Då blev Mose rädd och sa: Sannerligen, denna sak har blivit känd.

15. När faraos dotter fick höra om det som hade hänt sökte han efter att döda Mose. Men Mose flydde undan faraos ansikte och slog sig ner i Midjans land. Där satte han sig ner vid en brunn.

16. Prästen i Midjan hade sju döttrar. De kom för att ösa upp vatten och fylla hoarna för att vattna sin fars får.
 17. Då kom herdarna och drev bort dem, men Mose stod upp och hjälpte

dem och vattnade deras får.

18. Och då de kom till Reguel, deras far, sa han: Varför kom ni hem så tidigt i dag?

19. De sa: En egyptier befriade* oss från herdarnas händer och öste också upp vatten åt oss och vattnade fåren.

**KXII: hjälpte.*

20. Och han sa till sina döttrar: Var är han? Varför lämnade ni mannen där? Bjud in honom att äta bröd med oss.

21. Och Mose gick med på att bli kvar hos mannen, och han gav åt Mose sin dotter Sippora.

22. Och hon födde en son, och han kallade hans namn Gersom, för han sa: Jag har blivit en främling i ett främmande land*.

2 Mos. 18:3.

**KXII och Vulgata tillägger: Och hon födde ännu en son. Den kallade han Elieser och sade: Min fars Gud är min hjälpare och han har frälst mig ur faraos händer.*

23. Åren gick och det hände att kungen i Egypten dog. Och Israels barn suckade på grund av sitt slaveri. De ropade och deras rop nådde upp till Gud på grund av slaveriet.

4 Mos. 20:16. 5 Mos. 26:7.

24. Och Gud hörde deras klagan, och Gud kom ihåg sitt förbund med Abraham, Isak och Jakob.

25. Och Gud såg till Israels barn, och Gud lät sig vårda* om dem.

**KJV: beaktade.*

3 Kapitlet

HERRENS ängel uppenbarar sig för Mose i en brinnande buske och kallar honom att föra Israels barn ut ur Egypten.

Mose vaktade fåren åt sin svärfar Jetro, prästen i Midjan. Och han förde fåren bortom öknen och kom till Guds berg, till Horeb.

2. Och HERRENS ängel uppenbarade sig för honom i en eldslåga från mitten av en buske. Och han såg att busken brann av elden, men busken brann inte upp. Mark. 12:26. Luk. 20:37. Apg. 7:30.

3. Och Mose sa: Jag ska gå dit och se denna mäktiga syn, varför busken inte brinner upp.

4. När HERREN såg att han gick bort för att se efter, kallade Gud honom ut från mitten av busken och sa: Mose! Mose! Och han svarade: Här är jag.

5. Och han sa: Kom inte nära denna plats! Ta av dig dina skor, för platsen du står på är helig mark.

Jos. 5:15. Apg. 7:33.

6. Vidare sa han: Jag är din fars Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud. Och Mose täckte för sitt ansikte, för han fruktade att se på Gud.

Matt. 22:32. Mark. 12:26. Luk. 20:37. Apg. 7:30-32.

7. Och HERREN sa: Sannerligen, jag har sett hur mitt folk lider i Egypten, och jag har hört deras rop över sina slavdrivare, för jag vet om deras plågor.

Apg. 7:34.

8. Och jag har stigit ner för att befria dem från egyptiernas hand och föra dem upp från det landet till ett gott och vidsträckt land, till ett land som flyter av mjölk och honung, till den ort, där kananeer, hetiter, amoreer, perisseer, hiveer och jebusiter bor.

9. Och se, eftersom ropet från Israels barn nu har nått mig och jag också har sett hur egyptierna plågar och förtrycker dem,

10. därför gå nu. Jag sänder dig till farao för att du ska föra mitt folk, Israels barn, ut ur Egypten.

Ps. 105:26. Apg. 7:6-7.

11. Men Mose sa till Gud: Vem är jag,

att jag skulle gå till farao och föra Israels barn ut ur Egypten?

12. Han sa: Sannerligen jag ska vara med dig och detta *ska vara* ett tecken för dig att jag har sänt dig. När du har fört folket ut ur Egypten, ska ni tjäna* Gud på detta berg. *KXII: offra.

13. Mose sa till Gud: Se, *när* jag kommer till Israels barn och säger till dem: Era faders Gud har sänt mig till er och de säger till mig: Vad är hans namn? Vad ska jag då säga till dem?

14. Och Gud sa till Mose: JAG ÄR DEN JAG ÄR. Och han sa: Så ska du säga till Israels barn: JAG ÄR har sänt mig till er. 2 Mos. 6:3. 4 Mos. 23:19.

Ps 14:1. Mark. 14:62. Rom. 14:11. Jak. 2:19. Upp 1:4.

15. Och Gud sa ytterligare till Mose: Så ska du säga till Israels barn: HERREN, era faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud, har sänt mig till er. Detta *är* mitt namn för evigt och så ska jag kommas ihåg från släkte till släkte.

16. Gå och samla de äldste i Israel och säg till dem: HERREN, era faders Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, har uppenbarat sig för mig och sagt: Sannerligen jag har sett till er och *sett* vad man har gjort mot er i Egypten.

17. Och jag har sagt: Jag ska föra er upp från lidandet i Egypten till kananeernas, hetiternas, amoreernas, perisseernas, hiveernas och jebusiternas land, till ett land som flyter av mjölk och honung.

18. Och de ska höra på din röst och du och de äldste i Israel ska gå in till kungen i Egypten och ni ska säga till honom: HERREN, hebreernas Gud, har uppenbarat sig för oss. Nu ber vi dig, tillåt oss att gå tre dagsresor in i

öknen så att vi kan offra åt HERREN, vår Gud.

19. Men jag vet* att kungen i Egypten inte ska tillåta er att gå inte ens genom mäktig** hand. *KJV: är säker på. **KXII: utom genom stora under.

20. Därför ska jag räcka ut min hand och slå Egypten med alla slags under, som jag ska göra där*. Därefter ska han släppa er. *KJV: i dess mitt.

21. Och jag ska låta detta folk finna nåd för egyptiernas ögon. Och det ska ske när ni ger er i väg att ni inte ska behöva gå tomhänta. 1 Mos.15:14. 2 Mos. 11:2, 12:35.

22. Utan varje kvinna ska be* sin grannkvinna eller den kvinna som bor i hennes hus, om silverföremål, guld föremål och kläder, som ni ska sätta på era söner och döttrar. Så ska ni ta byte från egyptierna. *KJV: låna.

4 Kapitlet

*Mose får makt av HERREN att göra under.
Moses ursäkt, möter Aron.*

Mose svarade och sa: Men se, de kommer inte tro mig, och de kommer inte lyssna på vad jag säger. Utan de kommer att säga: HERREN har inte uppenbarat sig för dig.

2. HERREN svarade honom: Vad *är* det som du håller i din hand? Han svarade: En stav.

3. Och han sa: Kasta den på marken! Och han kastade den på marken och den förvandlades till en orm. Och Mose flydde för den.

4. Och HERREN sa till Mose: Räck ut din hand och ta den i stjärten. Då räckte han ut sin hand och grep den,

och den förvandlades till en stav i hans hand.

5. Därför ska de tro, att HERREN, deras faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud, har uppenbarat sig för dig.

6. Och HERREN sa ytterligare till honom: Stick din hand i din barm. Och han stack sin hand i sin barm, och när han drog ut den, se, då var hans hand spetälsk som snö.

7. Och han sa: Stick tillbaka din hand i din barm. Och han stack sin hand tillbaka i sin barm och drog ut den ur sin barm, och se, den var åter lik hans *övriga* kropp.

8. Och det ska ske, om de inte skulle tro dig eller lyssna* vad du säger vid det ena tecknet, så ska de tro vad du säger vid det andra tecknet. **KXII: lyda.*

9. Och det ska ske, om de inte tror dessa två tecken och inte lyssnar på din röst, att du ska ta vatten ur floden och hälla ut det på *det* torra, och då ska vattnet, som du har tagit upp ur floden, förvandlas till blod på det torra.

10. Då sa Mose till HERREN: O min Herre, jag *är* ingen talför man. Varken tidigare och inte heller från den stund du har talat till din tjänare, utan jag *är* trög till att tala och har en trög tunga.

2 Mos. 6:12, 6:30. Jer. 1:6.

11. Men HERREN sa till honom: Vem har gett människan hennes mun, eller vem har gjort den stumme eller den döve, den seende eller den blinde? Är det inte jag, HERREN?

12. Därför, gå nu, så vill jag vara med din mun och lära dig vad du ska säga.

Matt. 10:19-20. Mark. 13:11.

13. Men han svarade: O, min Herre, jag ber dig, sänd bud* med *någon annan* som du vill sända.

**KJV: genom handen.*

14. Då upptändes HERRENS vrede mot Mose, och han sa: *Har* du inte din bror Aron, leviten? Jag vet att han kan tala. Och se, han kommer också ut för att möta dig, och när han får se dig ska han känna glädje i sitt hjärta.

15. Och du ska tala till honom och lägga orden i hans mun, och jag ska vara med din mun och med hans mun och lära er vad ni ska göra. 2 Mos. 7:2.

16. Och han ska tala i ditt ställe till folket, och han ska vara din mun, och du ska vara för honom istället för Gud.

17. Och denna stav ska du ta i din hand, och med den ska du göra tecken.

18. Och Mose gick tillbaka till sin svärfar, Jetro, och sa till honom: Jag ber dig, låt mig gå tillbaka till mina bröder som *är* i Egypten för att se om de ännu lever. Och Jetro sa till Mose: Gå i frid.

19. Och HERREN sa till Mose i Midjan: Gå tillbaka till Egypten, för alla de män som stod efter ditt liv är döda.

Matt. 2:20.

20. Och Mose tog sin hustru och sina söner och satte dem på en åsna och vände tillbaka till Egyptens land. Och Mose tog Guds stav i sin hand.

21. Och HERREN sa till Mose: Se till, när du kommer tillbaka till Egypten, att du gör alla de under inför farao, som jag har lagt i din hand. Men jag ska förhärda hans hjärta, så att han inte släpper folket. 2 Mos. 14:4. Rom. 9:18.

22. Och du ska säga till farao: Så säger HERREN: Israel *är* min förstfödde son, 23. Jag säger till dig: Låt min son

gå för att han må tjäna mig. Om du vägrar mig det, se, då ska jag döda din förstfödde son. 2 Mos. 11:4-5.

24. Under resan hände det på ett viloställe att HERREN mötte honom och sökte* döda honom. *KXII: ville.

25. Då tog Sippora en vass flintsten och skar bort sin sons förhud och kastade *den* för hans fötter och sa: Du *är* sannerligen en blodsbrudgum för mig. 1 Mos. 17:14. Jos. 5:2.

26. Så lät han honom gå. Då sa hon: En blodsbrudgum* *är du* för omskärelsens skull.

*KJV: blodtörstig äkta man.

27. Och HERREN sa till Aron: Gå och möt Mose i öknen. Och han gick och mötte honom vid Guds berg och kysste honom.

28. Och Mose berättade för Aron allt som HERREN hade talat när han sände honom och om alla tecken som han hade befallt honom.

29. Och Mose och Aron gick och församlade alla de äldste bland Israels barn.

30. Och Aron upprepade allt vad* HERREN hade sagt till Mose, och gjorde tecknen inför folket. *KJV: alla ord.

31. Och folket trodde. Och när de hörde, att HERREN hade sett till Israels barn och sett deras lidande, föll de ner och tillbad.

5 Kapitlet

Mose inför farao. Förtrycket ökar. Mose klagar.

Därefter gick Mose och Aron in och sa till farao: Så säger HERREN, Israels Gud: Släpp mitt folk,

så att de kan hålla högtid åt mig i öknen.

2. farao svarade: Vem *är* HERREN, att jag skulle lyda* hans röst och släppa Israel? Jag känner inte HERREN och inte heller tänker jag släppa Israel.

*KXII: höra.

3. De sa: Hebreernas Gud har uppenbarat* sig för oss. Vi ber dig, låt oss få gå tre dagsresor in i öknen och offra åt HERREN vår Gud, för att han inte ska komma över oss med pest eller svärd. 2 Mos. 3:18. *KXII: kallat oss.

4. Då sa kungen i Egypten till dem: Mose och Aron, varför drar ni bort folket från deras arbete? Gå till era arbeten*!

*KJV: bördor.

5. Ytterligare sa farao: Se, folket *har* nu blivit talrikt i landet, och ni vill få dem att upphöra med sina arbeten*.

*KJV: bördor.

6. Och farao befallde samma dag slavdrivarna och förmännen över folket och sa:

7. Härefter ska ni inte ge folket halm till att göra tegel som förut. Låt dem själva gå och skaffa sig halm.

8. Men *samma* antal tegel ska ni lägga på dem som förut, utan något *avdrag* för de *är* lata. Det är därför som de ropar och säger: Låt oss gå *och* offra åt vår Gud.

9. Låt mer arbete bli lagt på männen, så att de får något att göra och inte aktar på tomma ord*. *KXII: lögnaktigt tal.

10. Då gick slavdrivarna och förmännen över folket ut och talade till folket och sa: Så säger farao: Jag ska inte ge er halm.

11. Gå själva och skaffa er halm varhelst ni kan finna det, men någon minskning av ert arbete blir det inte.

12. Då spred sig folket över hela Egyptens land för att samla strå istället för halm.

13. Och slavdrivarna drev på *dem* och sa: Fullgör ert arbete, *er* dagliga kvot, som när ni hade halm.

14. Och israeliternas förmän som faraos slavdrivare hade satt över dem, blev slagna *och* ställda till svars: Varför har ni varken i går eller i dag uppfyllt era kvoter *och* tillverkat lika mycket tegel som förut?

15. Då kom Israels barns tillsyningsmän och ropade till farao och sa: Varför gör du så mot dina tjänare?

16. Ingen halm ger man dina tjänare, men de säger till oss: Gör tegel, och se, dina tjänare *blir* slagna, fast skulden *ligger* hos ditt eget folk.

17. Men han svarade: Ni *är* lata, lata *är* ni. Därför säger ni: Låt oss gå *och* offra åt HERREN.

18. Därför, gå nu *och* arbeta! Någon halm ska ni inte få, men det bestämda antalet tegel måste ni ändå lämna.

19. Då insåg israeliterna *att* de *var* illa *ute*, eftersom det hade blivit sagt: Ni *får* inte minska på den dagliga mängden tegel.

20. När de kom ut från farao träffade de Mose och Aron, som stod där för att möta dem.

21. Och de sa till dem: Må HERREN se på er och döma, därför att ni har gjort vår lukt stinkande i faraos ögon och i hans tjänares ögon och satt ett svärd i deras hand för att döda oss.

22. Och Mose vände sig på nytt till HERREN och sa: Herre, varför gör du så illa emot detta folk? Varför har du sänt mig?

23. Ända sedan jag gick in till farao

för att tala i ditt namn, har han ännu hårdare plågat folket, och du har inte alls räddat ditt folk.

6 Kapitlet

Nya löften om Guds hjälp. Moses och Arons släktregister.

Då sa HERREN till Mose: Nu ska du få se vad jag ska göra med farao. För genom en stark hand ska han släppa dem, och genom en stark hand ska han driva dem ut ur sitt land.

2. Och Gud talade till Mose och sa till honom: Jag *är* HERREN.

3. Jag uppenbarade mig för Abraham, för Isak och för Jakob såsom Gud den Allsmäktige, men under mitt namn HERREN gjorde jag mig inte känd för dem.

1 Mos. 17:1, 26:24. Jer. 6:3.

4. Och jag har slutit mitt förbund med dem för att jag skulle ge dem Kanaans land, landet för deras pilgrimsfärd, där de var främlingar.

5. Och jag har hört Israels barns jämmer, de som egyptierna håller i slaveri, och jag har kommit ihåg mitt förbund.

6. Säg därför till Israels barn: Jag *är* HERREN, och jag ska föra er ut från egyptiernas bördor och befria er från slaveriet och återlösa er med uträckt arm och med stora straffdomar.

7. Och jag ska ta er till mitt folk och vara er Gud. Och ni ska veta* att jag *är* HERREN, er Gud, som för er ut från egyptiernas bördor.

*KXII: erfara.

8. Och jag ska föra er in i det land som jag med upplyft hand lovade ge till Abraham, Isak och Jakob. Jag ska ge er det till arvedel. Jag *är* HERREN.

9. Mose sa allt detta till Israels barn, men de lyssnade inte på grund av deras andes kval* och det hårda arbetet.

*KXII: ångest.

10. Och HERREN talade till Mose och sa:

11. Gå in och tala till farao, kungen i Egypten, att han låter Israels barn lämna hans land.

12. Och Mose talade inför HERREN och sa: Se, Israels barn lyssnade inte på mig. Hur ska då farao lyssna på mig, jag som *har* oomskurna läppar?

2 Mos. 4:10.

13. Och HERREN talade till Mose och till Aron och gav dem befallning till Israels barn och till farao, kungen i Egypten, om att föra Israels barn ut ur Egyptens land.

14. Dessa *är* huvudmännen för deras familjer. Sönerna till Ruben, Israels förstföddes, var Hanok, Pallu, Hesron och Karmi. Dessa är Rubens släkter.

1. Mos. 46:9. 4 Mos. 26:5. 1 Krön. 5:3.

15. Simeons söner var Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Soar och Saul, en kananeisk kvinnas son. Dessa *är* Simeons släkter.

16. Och dessa *är* namnen på Levis söner, efter deras födelseordning: Gerson, Kehat och Merari. Och Levis levnadsålder *blev* 137 år.

1 Mos.46:11. 4 Mos. 3:17, 26:57. 1 Krön. 6:1. 23:6.

17. Gersons söner var Libni och Simei, efter deras släkter.

1 Krön. 6:17.

18. Kehats söner var Amram, Jishar, Hebron och Ussiel. Och Kehats levnadsålder *blev* 133 år.

19. Meraris söner var Mahli och Musi. Dessa *är* Levis släkter, efter deras födelseordning.

4 Mos. 26:58. 1 Krön. 6:19.

20. Amram tog sin fars syster Jokebed till hustru, och hon födde åt honom

Aron och Mose. Och Amrams levnadsålder *blev* 137 år.

4 Mos. 26:59.

21. Jishars söner var Kora, Nefeg och Sikri.

4 Mos. 16:1. 1 Krön. 6:37-38.

22. Ussiels söner var Misael, Elsafan och Sitri.

3 Mos. 10:4. 4 Mos. 3:30.

23. Aron tog sig Eliseba, Amminadabs dotter, Nahsons syster, till hustru, och hon födde åt honom Nadab, Abihu, Eleasar och Itamar.

3 Mos. 10:4.

4 Mos. 3:1-2.

24. Koras söner var Assir, Elkana och Abiasaf. Dessa *är* de koraitiska släkterna.

1 Krön. 6:22-23.

25. Eleasar, Arons son, tog *en* av Putiels döttrar till hustru, och hon födde åt honom Pinehas. Dessa *är* huvudmännen för leviternas familjer efter deras släkter.

4 Mos. 25:7.

Jos. 24:33. Ps. 106:30.

26. Det *var* denne Aron och denne Mose, till vilka HERREN sa: För ut Israels barn ur Egyptens land, efter sina häravdelningar.

Apg. 7:36.

27. Dessa *var* de som talade med farao, kungen i Egypten, att de skulle föra Israels barn ut från Egypten, nämligen Mose och Aron.

28. Och det skedde på den dagen *då* HERREN talade till Mose i Egyptens land,

29. att HERREN talade till Mose och sa: Jag *är* HERREN. Tala till farao, kungen i Egypten, allt vad jag säger till dig.

30. Och Mose svarade inför HERREN: Se, jag *har* oomskurna läppar, hur ska farao lyssna på mig?

7 Kapitlet

Undret med Moses stav. Första tecknet.

Vattnet förvandlas till blod.

HERREN sa till Mose: Se, jag har satt dig till en gud för farao, och Aron din bror ska vara din profet.

2 Mos. 4:15-16.

2. Du ska tala allt det jag befäller dig. Och Aron din bror, ska tala till farao att han släpper Israels barn ut från sitt land.

3. Jag ska förhärda faraos hjärta och mångfaldiga* mina tecken och mina under i Egyptens land.

*KXII: göra många tecken och under.

4. Men farao ska inte lyssna på er, så att jag kan lägga min hand på Egypten och föra mina härskaror och mitt folk, Israels barn, ut ur Egyptens land, genom stora straffdomar.

5. Och egyptierna ska erfara, att jag är HERREN, när jag räcker ut min hand över Egypten och för Israels barn ut från dem.

6. Och Mose och Aron gjorde, såsom HERREN hade befallt dem, så gjorde de.

7. Och Mose var 80 år gammal, och Aron var 83 år gammal när de talade till farao.

8. Och HERREN talade till Mose och Aron och sa:

9. När farao talar och säger till er: Visa ett under, så ska du säga till Aron: Ta din stav och kasta den framför farao så ska den bli till en orm.

10. Då gick Mose och Aron in till farao och gjorde såsom HERREN hade befallt dem. Och Aron kastade sin stav framför farao och framför hans tjänare, och den blev en orm.

11. Då lät farao kalla till sig sina

visa och sina trollkarlar, och även de egyptiska spåmännen, gjorde detsamma genom sin svartkonst.

1 Mos. 41:8. 2 Tim. 3:8.

12. För de kastade ner sin stav, var och en av männen, och dessa blev till ormar. Men Arons stav slukade upp deras stavar.

13. Men han förhärdade* faraos hjärta, så att han inte lyssnade på dem, så som HERREN hade sagt.

*KXII: Men faraos hjärta förblev hårt.

14. Och HERREN sa till Mose: Faraos hjärta är förhärdat, han vägrar att släppa folket.

15. Gå till farao på morgonen då han går ut till vattnet, och du ska stå på flodstranden för att möta honom. Och staven som förvandlades till en orm ska du ta i din hand.

16. Du ska säga till honom: HERREN, hebreernas Gud, har sänt mig till dig för att säga: Släpp mitt folk, så att de kan tjäna mig i öknen, men se, du har hittills inte velat lyssna.

17. Så säger HERREN: Genom detta ska du förstå att jag är HERREN. Se, med den stav som jag håller i min hand ska jag slå på vattnet i floden, och det ska förvandlas till blod.

Upp. 16:4-6.

18. Och fiskarna som är i floden ska dö, och floden ska stinka, och egyptierna ska vämjas vid att dricka vatten ur floden.

19. Och HERREN sa till Mose: Säg till Aron: Ta din stav och räck ut din hand över Egyptens vatten, över dess floder, strömmar och sjöar och över alla dess vattensamlingar, så att de blir blod. Och att det över hela Egyptens land blir blod, både i träkärll och i stenkärll.

20. Och Mose och Aron gjorde såsom HERREN hade befallt dem. Han lyfte upp staven och slog på vattnet i floden, inför faraos och hans tjänares åsyn, och allt vatten som *var* i floden blev förvandlat till blod. Ps. 78:44, 105:29.

21. Och fiskarna som *var* i floden dog, och floden stank, så att egyptierna inte kunde dricka vattnet från floden. Det var blod överallt i Egyptens land.

22. Men de egyptiska trollkarlarna gjorde detsamma med sin svartkonst. Och faraos hjärta blev förhärdad, och han lyssnade inte heller på dem som HERREN hade sagt.

23. Och farao vände om och gick hem och lade inte heller detta på hjärtat.

24. Men alla egyptierna grävde runt omkring floden efter vatten till att dricka, för vattnet i floden kunde de inte dricka.

25. Och det varade i sju dagar, sedan HERREN hade slagit floden.

8 Kapitlet

*Nya plågor, grodor, löss
och flugsvärmar.*

HERREN sa till Mose: Gå in till farao och säg till honom: Så säger HERREN: Släpp mitt folk, så att de får tjäna mig.

2. Och om du vägrar att släppa *dem*, se, då ska jag plåga hela ditt land med grodor.

3. Och floden ska vimla av grodor, och de ska stiga upp och komma in i ditt hus och i ditt sovrum och i din säng och i dina tjänares hus och ibland ditt folk och i dina bakugnar och i dina baktråg.

4. Och grodorna ska komma både

över dig, ditt folk och alla dina tjänare.

5. Och HERREN sa till Mose: Säg till Aron: Räck ut din hand med din stav över strömmarna, floderna och sjöarna, och låt grodor stiga upp över Egyptens land. Ps. 78:45, 105:30.

6. Och Aron räckte ut sin hand över Egyptens vatten, och grodorna kom upp och översvämde Egyptens land.

7. Men trollkarlarna gjorde detsamma genom sin svartkonst, och lät grodor komma upp över Egyptens land.

8. Då kallade farao Mose och Aron till sig och sa: Be till HERREN att han tar bort grodorna från mig och från mitt folk, så ska jag släppa folket, så att de kan offra till HERREN.

9. Mose sa till farao: Härligheten* är över mig. När ska jag gå i förbön för dig, för dina tjänare och för ditt folk, att grodorna ska utrotas** från dig och från dina hus så *att* de bara finns kvar i floden?

*KXII: Hav du den äran
att föreslå mig. **KXI: drivs bort.

10. Och han sa: I morgon. Och han svarade: *Det ska bli* som du har sagt, för att du ska erfara att *ingen är* som HERREN, vår Gud.

5 Mos. 3:24, 4:35-37. Ps. 86:8. Jer. 10:7.

11. Och grodorna ska försvinna från dig och från dina hus, från dina tjänare och från ditt folk och bara bli kvar i floden.

12. Så gick Mose och Aron ut från farao. Och Mose ropade till HERREN, för grodornas skull som han hade låtit drabba farao.

13. Och HERREN gjorde så som Mose hade sagt. Och grodorna dog i husen, ute på gårdarna och ute på fälten.

14. Och man lade dem tillsammans i

högar, och marken* stank. **KJV: landet.*

15. Men när farao såg att han hade fått ro för dem, förhärdade han sitt hjärta och lyssnade inte på dem, så som HERREN hade sagt.

16. Och HERREN sa till Mose: Säg till Aron: Räck ut din stav och slå i dammet på jorden, så att det blir till löss* över hela Egyptens land.

**Alt. övers. mygg.*

17. Och de gjorde så. Aron räckte ut sin hand med sin stav och slog i dammet på jorden, och det kom löss* på människorna och på boskapen. Allt damm på marken blev till löss* över hela Egyptens land.

**Alt. övers. mygg.*

18. Och trollkarlarna försökte göra detsamma med sin svartkonst för att frambringa löss, men de kunde inte. Och löss kom på människor och på boskap.

19. Då sa trollkarlarna till farao: Detta är Guds finger. Men faraos hjärta förblev förhärdat och han lyssnade inte på dem, så som HERREN hade sagt.

Luk. 11:20.

20. Och HERREN sa till Mose: Stå upp tidigt i morgon och ställ dig framför farao. Se han går ut till vattnet, och säg till honom: Så säger HERREN: Släpp mitt folk, så att de får tjäna mig!
21. För om du inte släpper mitt folk, se, då ska jag sända flugsvärmar över dig och dina tjänare, ditt folk och dina hus, så att egyptiernas hus och marken, som de står på, ska bli fulla av flugsvärmar.

22. Men på den dagen ska jag göra ett undantag för landet Gosen där mitt folk bor, så att det inte ska finnas några flugsvärmar där. Detta för att du ska förstå att jag *är* HERREN på jorden.

23. Jag ska göra skillnad mellan mitt folk och ditt folk. I morgon ska detta tecknet ske.

24. Och HERREN gjorde så. Våldiga flugsvärmar trängde in i faraos hus och i hans tjänares hus och över hela Egyptens land blev landet förstört av flugsvärmarna.

25. Då kallade farao Mose och Aron till sig och sa: Gå bort och offra åt er Gud här i landet!

26. Men Mose sa: Det är inte rätt att vi gör så, för vi offerar åt HERREN vår Gud sådant som är avskyvärt för egyptierna. Se, om vi nu offerar sådant som är avskyvärt för egyptierna inför deras ögon, ska de inte då stena oss?

1 Mos. 43:32, 46:34.

27. Vi vill gå tre dagsresor ut i öknen och offra åt HERREN vår Gud, så som han befäller oss.

2 Mos. 3:18.

28. Och farao sa: Jag ska släppa er, så att ni får offra åt HERREN er Gud i öknen, bara ni inte går alltför långt bort. Be för mig!

29. Mose sa: Se, när jag har gått ut från dig ska jag be till HERREN att flugsvärmarna i morgon viker bort från farao, från hans tjänare och från hans folk. Men må bara inte farao ännu en gång bedra mig, så att han inte släpper folket till att offra åt HERREN.

30. Och Mose gick ut ifrån farao och bad till HERREN.

31. Och HERREN gjorde såsom Mose hade sagt och tog bort flugsvärmarna från farao, från hans tjänare och från hans folk, så att inte en enda blev kvar.
32. Men farao förhärdade sitt hjärta även denna gång och släppte inte folket.

9 Kapitlet

*Nya hemsökelse över Egypten,
pest, bölder och hagel.*

HERREN sa till Mose: Gå in till faraos och säg till honom: Så säger HERREN, hebreernas Gud: Släpp mitt folk, så att de får tjäna mig.

2. För om du vägrar att släppa *dem* och fortfarande håller dem kvar,

3. se, då ska HERRENS hand *komma med* en mycket svår pest över din boskap på marken, över hästar, åsnor och kameler, nötboskap och får.

4. Men HERREN ska göra skillnad mellan israeliternas boskap och egyptiernas boskap, så att inte något ska dö av allt *det som tillhör* Israels barn.

5. Och HERREN fastställde en tid och sa: I morgon ska HERREN göra detta i landet.

6. Nästa dag gjorde HERREN så, och all boskap för egyptierna dog. Men av Israels barns boskap dog inte ett enda.

Ps. 78:50.

7. Och faraos skickade efter, och se, inte ett enda av Israels boskap hade dött. Men faraos hjärta förblev förhärdad, och han släppte inte folket.

8. Då sa HERREN till Mose och till Aron: Ta era nävar fulla med sot från en smältugn och låt Mose kasta upp det mot himlen inför faraos ögon.

9. Och det ska bli ett fint damm över hela Egyptens land, och bölder ska uppstå som slår ut med blåsor på människor och boskap i hela Egyptens land.

Upp. 16:2.

10. Och de tog sot ur smältugnen och ställde sig framför faraos, och

Mose kastade upp den mot himlen, och bölder och blåsor slog upp på människorna och på boskapen.

11. Och trollkarlarna kunde inte stå inför Mose för böldernas skull, för det var bölder på trollkarlarna och på alla egyptierna.

12. Men HERREN förhärdade faraos hjärta, så att han inte lyssnade på dem, så som HERREN hade sagt Mose.

13. Då sa HERREN till Mose: Stå upp tidigt i morgon och träd fram inför faraos och säg till honom: Så säger HERREN, hebreernas Gud: Släpp mitt folk, så att de får tjäna mig.

14. Annars ska jag denna gång sända alla mina plågor över dig själv*, över dina tjänare, och över ditt folk, för att du ska inse att ingen *är* som jag på hela jorden.

**KJV och hebr: hjärta.*

15. För nu vill jag räcka ut min hand, så att jag kan slå dig och ditt folk med pest, och du ska bli utplånad från jorden.

16. I sanning, det är för denna *orsak* som jag har rest dig upp, för att visa min makt *på* dig och för att mitt namn ska förkunnas över hela jorden.

Rom. 9:17.

17. Om du fortsätter att lägga hinder i vägen* för mitt folk och vägrar släppa dem,

**KJV: upphöja dig själv.*

18. Se, då ska jag i morgon vid denna tid låta ett mycket våldsamt hagel regna*, vars like inte har varit i Egypten ifrån den dag, då det blev grundat ända tills nu.

**KXII: komma.*

19. Skicka därför ut *och* samla ihop din boskap i säkerhet och allt vad du har ute på fälten. För alla människor och all boskap, som finns ute på marken och inte har hämtats hem, ska

träffas av haglet och dödas.

20. Den som fruktade HERRENS ord bland faraos tjänare, lät sina tjänare och boskap fly in i husen.

21. Men de, som inte aktade HERRENS ord, de lämnade sina tjänare och sin boskap ute på fälten.

22. Då sa HERREN till Mose: Räck ut din hand mot himlen, för att det ska hagla över hela Egyptens land, över människorna, över djuren och över all gröda på marken i Egyptens land.

Ps. 105:32.

23. Så räckte Mose ut sin stav mot himlen, och HERREN sände åska och hagel, och eld slog ner på jorden. Så lät HERREN hagel regna över Egyptens land.

Jos. 10:11. Ps. 78:47, 105:32.

Jes. 30:30. Upp. 8:7, 16:21.

24. Och det haglade, och eld blandades med haglet som var så våldsamt, att något liknande inte hade förekommit i hela Egyptens land ända från den tid det blev befolkat*.

*KJV: *det blev en nation.*

25. Haglet slog ner allt i hela Egyptens land som *var* på marken, både människor och djur, och haglet slog ner alla växter ute på fälten och bröt sönder alla träd på marken.

26. Endast i landet Gosen, där Israels barn *var*, haglade det inte.

27. Och farao sände och kallade till sig Mose och Aron och sa till dem: Jag har syndat denna gång. HERREN är rättfärdig, men jag och mitt folk är onda*.

*KXII: *ogudaktiga.*

28. Be till HERREN för mig, så att den kraftiga åskan* och haglet tar slut, och jag ska släppa er och ni ska inte bli kvar här längre.

*KXII: *Guds åska.*

29. Och Mose sa till honom: Så snart jag har kommit ut från staden, ska jag

räcka ut mina händer till HERREN, och åskan ska upphöra och inget hagel ska komma mer, för att du ska veta att jorden är HERRENS.

Ps. 24:1.

30. Men om dig och dina tjänare vet jag att ni fortfarande inte fruktar HERREN Gud.

31. Det var lin och korn som slogs ner, för kornet *hade* gått i ax och linet stod i knopp.

32. Men vetet och spalten* slogs inte ner, eftersom de mognar senare.

**en vetesort.*

33. Och Mose gick från farao ut ur staden och räckte ut sina händer till HERREN, och åskan och haglet upphörde, och regnet strömmade inte längre ner på jorden.

34. Men när farao såg, att regnet och haglet och åskan hade upphört, fortsatte han att synda och förhärdade sitt hjärta, han och hans tjänare.

35. Faraos hjärta förblev förhärdat, så att han inte släppte Israels barn, så som HERREN hade sagt genom Mose.

10 Kapitlet

Fortsatta plågor. Gräshoppor och mörker.

HERREN sa till Mose: Gå in till farao, för jag har förhärdat hans hjärta och hans tjänares hjärtan så att jag kan göra* dessa tecken mitt ibland** dem,

*KJV: *visa.*

**KJV: *framför honom.*

2. och för att du ska kunna berätta för dina barn och dina barnbarn om de gärningar som jag har utfört i Egypten, och mina tecken som jag har gjort bland dem, för att ni ska veta att jag är HERREN.

3. Och Mose och Aron gick in till farao och sa till honom: Så säger HERREN, hebreernas Gud: Hur länge vill du vägra att ödmjuka dig inför mig? Släpp mitt folk, så att de får tjäna mig.

4. För om du vägrar att släppa mitt folk, se, då ska jag i morgon låta gräshoppor komma över ditt land.

5. De ska täcka jordens yta så att man inte ska kunna se marken, och de ska äta upp resten av det som blev kvar efter haglet, och de ska äta av alla träd, som växer på marken.

6. De ska uppfylla dina hus och dina tjänares och alla egyptiernas hus, så att dina fäder och förfäder inte har sett något liknande från den dag de blev till på jorden ända till denna dag. Och han vände sig och gick ut från farao.

7. Då sa faraos tjänare till honom: Hur länge ska denne man vara en snara* för oss? Låt männen gå så att de får tjäna HERREN, sin Gud. Förstår du ännu inte att Egypten är fördärvat?

*KXII: ska vi lida dessa plågor?

8. Och Mose och Aron fördes tillbaka till farao, och han sa till dem: Gå och tjäna HERREN er Gud! *Men vilka är de som ska gå?*

9. Mose sa: Vi ska gå med våra unga och våra gamla, med våra söner och våra döttrar, och med våra får och vår boskap ska vi gå, eftersom vi *måste hålla* högtid för HERREN.

10. Han sa till dem: Må HERREN vara med er, lika* visst som jag ska släppa er och era barn! Akta er, för *det* onda ligger framför er.

*KXII: Skulle jag släppa er och dessutom era barn?

11. Nej, det får inte ske. Men ni män

kan gå nu och tjäna HERREN, för det är vad ni har begärt. Och man drev ut dem från faraos åsyn.

12. Då sa HERREN till Mose: Räck ut din hand över Egyptens land, så att gräshopporna kan komma in över Egyptens land och äta upp all växtlighet i landet, allt som haglet har lämnat kvar.

13. Mose räckte ut sin stav över Egyptens land, och HERREN lät en östanvind komma över landet hela den dagen och hela *den* natten. Och när det blev morgon, förde östanvinden gräshopporna med sig.

Ps. 78:46, 105:34.

14. Gräshopporna kom över hela Egyptens land och slog ner över hela Egyptens område. De var mycket plågsamma*. Sådana gräshoppor som dessa har det aldrig varit tidigare och det ska aldrig mer komma något liknande.

*KXII: i en sådan mängd.

15. De täckte hela jordens yta så att landet blev förmörkat, och de åt upp alla växter i landet och all frukt på träden, som haglet hade lämnat kvar. Inget grönt blev kvar på träden eller på marken i hela Egyptens land.

16. Då kallade farao snabbt till sig Mose och Aron och sa: Jag har syndat mot HERREN, er Gud, och mot er.

17. Därför ber jag er nu om att förlåta min synd bara denna gång och be till HERREN, er Gud, att han endast tar bort denna död från mig.

18. Och han gick ut från farao och bad till HERREN.

19. Och HERREN kastade om vinden till en mycket stark västanvind, som tog med sig gräshopporna och kastade dem i Röda havet, så att inte en enda

gräshoppa blev kvar i hela Egyptens land.

20. Men HERREN förhärdade faraos hjärta, så att han inte släppte Israels barn.

21. Då sa HERREN till Mose: Räck ut din hand mot himlen, så ska det komma ett sådant mörker över Egyptens land *att man* kan ta på det.

22. Och Mose räckte upp sin hand mot himlen, och ett tjockt mörker kom över hela Egyptens land i tre dagar.

23. De kunde inte se varandra, och inte heller stod någon upp från sin plats i tre dagar. Men hos alla Israels barn var det ljust där de bodde.

24. Då kallade farao Mose till sig och sa: Gå och tjäna HERREN! Låt bara era får och er nötboskap bli kvar. Låt även era små barn gå med er.

25. Men Mose sa: Du måste också låta oss få slaktoffer och brännoffer att offra åt HERREN, vår Gud.

26. Vår boskap ska gå med oss och inte en klöv får bli kvar, för av dem ska vi ta offer åt HERREN vår Gud, och vad vi ska tjäna HERREN med vet vi inte förrän vi kommer dit.

27. Men HERREN förhärdade faraos hjärta, så att han inte ville släppa dem.

28. Och farao sa till honom: Gå bort ifrån mig! Akta dig, så att du inte ser mitt ansikte* någon mer gång. För *den* dag då du ser mitt ansikte* ska du dö.

**KXII: kommer inför mina ögon.*

29. Och Mose svarade: Du har talat rätt. Jag ska aldrig mer se ditt ansikte*.

**KXII: komma inför dina ögon.*

11 Kapitlet

Mose kungör den sista plågan som skulle drabba egyptierna.

HERREN sa till Mose: En plåga *till* ska jag sända över farao och över Egypten. Därefter ska han släppa er härifrån, och när han släpper *er* ska han sannerligen driva ut er härifrån.

2. Säg därför till folket så att alla hör det, att var man ska be* om smycken av silver och guld av sin granne och var kvinna av sin granne. **KJV: låna av.*

3. Och HERREN gav folket nåd inför egyptiernas ögon. Dessutom *var* Mose en mycket stor man i Egyptens land i faraos tjänares ögon och i folkets ögon.

4. Mose sa: Så säger HERREN: Vid midnattstid ska jag gå fram mitt igenom Egypten.

5. Och allt förstfött i Egyptens land ska dö, från faraos förstfödde son som sitter på sin tron, ända till tjänstekvinnans förstfödde som står bakom handkvarnen, och allt förstfött bland djuren.

2 Mos.12:29. Ps. 78:51, Ps. 105:36, 135:8, 136:10.

6. Och det ska bli ett högt klagorop i hela Egyptens land, sådant, att dess like aldrig har varit tidigare och aldrig mer ska bli något liknande.

7. Men inte ens en hund ska gläfsa mot någon av Israels barn, vare sig mot människor eller *mot* djur, för att ni ska veta att HERREN gör skillnad mellan egyptierna och Israel.

8. Då ska alla dessa dina tjänare komma ner till mig och buga sig för mig och säga: Ge dig av du och allt folket, som följer dig! Och sedan ska

jag dra ut. Och han gick ut från farao i stor vrede.

9. Men HERREN sa till Mose: Farao ska inte lyssna på er, så att mina under kan bli många i Egyptens land,

10. Och Mose och Aron gjorde alla dessa under inför farao. Men HERREN förhärdade faraos hjärta, så att han inte ville släppa Israels barn ut ur sitt land.

Kapitel 12

*Påskan och det osyrade brödets högtid.
Påskalammet. Mordängeln. Israeliternas
uppbrott.*

HERREN talade till Mose och Aron i Egyptens land och sa:

2. Denna månad *ska vara* den första av era månader, för er ska den vara årets första månad. 3 Mos. 23:5.
4 Mos. 9:2, 28:16. 5 Mos. 16:1.

3. Tala till hela Israels menighet och säg: På tionde *dagen* i denna månad ska varje man ta ett lamm för *deras* fars hus, ett lamm för varje hushåll.

4. Och om ett hushåll är för litet för ett lamm, så ska han och hans närmaste granne ta ett tillsammans, efter hur många människor det är. Ni ska beräkna antalet personer för lammet, efter vad var och en äter.

5. Ert lamm ska vara felfritt, årgammalt och av hankön. Ni ska ta *det* från fåren eller getterna.

6. Ni ska förvara det intill fjortonde dagen i samma månad. Då ska hela Israels församlade menighet, slakta det i skymningen. 5 Mos. 16:6.

7. De ska ta av blodet och stryka på båda dörrposterna och på *det* övre dörrträet i de hus där de äter det.

8. De ska äta köttet samma natt. Stekt över eld ska de äta det, tillsammans med osyrat bröd *och* bittra örter. 1 Kor. 5:8.

9. Ni ska inte äta det rått eller kokat i vatten, utan det ska stekas *över* eld, med huvud, fötter och innanmäte.

10. Ni ska inte lämna något av det kvar till morgonen, och blir något av det kvar till morgonen, ska ni bränna upp det i eld. 4 Mos. 9:12.

11 Och så ska ni äta det: Ni ska ha kläderna uppfästa *med* bältet kring höfterna, ha skor på fötterna och stavar i era händer, och ni ska äta med hast Detta är HERRENS påsk*.

Ef. 6:14. *KXII: Passah, hebr. pèsach som betyder: gå förbi, skona.

12. För denna natt ska jag gå fram genom Egyptens land och slå allt förstfött i Egyptens land, både människor och djur. Och över Egyptens alla gudar ska jag hålla dom. Jag *är* HERREN. 4 Mos. 33:4.
Ps. 136:10. Hebr. 11:28.

13. Och blodet ska vara för er ett tecken på de hus där ni *är*. Och när jag ser blodet ska jag gå förbi er. Och plågan ska inte drabba *er* med fördärv, när jag slår Egyptens land.

14. Och ni ska ha denna dag som en minnesdag. Ni ska hålla den som en HERRENS högtid från släkte till släkte. Det ska vara en evig stadga att ni håller denna högtid. 1 Kor. 11:24.

15. I sju dagar ska ni äta osyrat bröd. Redan på första dagen ska ni skaffa bort all surdeg från era hus, för var och en som äter syrat bröd, från den första dagen till den sjunde, den människan ska utrotas ur Israel. 2 Mos. 23:15. 4 Mos. 28:17. 5 Mos. 16:3-4.

16. På första dagen *ska* en helig

sammankomst *hållas*, och även på den sjunde dagen ska en helig sammankomst hållas av er. Inget arbete ska ni göra på dem, utom *det* som är nödvändigt för att var och en ska äta. Bara det får ni göra.

17. Ni ska hålla* *det* osyrade brödets *högtid*, för just på denna dag har jag fört era skaror ut ur Egyptens land. Därför ska ni släkte efter släkte hålla* denna dag, som en evig stadga.

**KJV: ge akt på, uppmärksamma.*

18. Ni ska äta osyrat bröd från kvällen på den fjortonde dagen i första *månaden* till den tjugoförsta dagen i månaden på kvällen.

³ Mos. 23:5. ⁴ Mos. 28:16. Jos. 5:10.

19. Under sju dagar får ingen surdeg finnas i era hus, för var och en som äter något syrat, den människan ska utrotas ur Israels menighet, vare sig han är främling eller född i landet.

20. Ät därför inget syrat. På alla platser som ni bor ska ni äta osyrat bröd.

21. Och Mose kallade till sig alla de äldste i Israel och sa till dem: Gå och ta ett lamm för varje hushåll och slakta påskalammet.

22. Och ta en knippa isop och doppa *den* i blodet i skålen och stryk därmed på det övre dörrträet och på båda dörrposterna med blodet som *är* i skålen. Och ingen får gå ut genom dörren till sitt hus före morgonen.

23. Och HERREN ska gå fram för att slå egyptierna. Och när han får se blodet på det övre dörrträet och på de två dörrposterna, ska HERREN gå förbi* dörren och inte tillåta fördärvaren att gå in i era hus och slå *er*.

**Hebr. pèsach.*

24. Och ni ska hålla detta som en

stadga för dig och för dina barn för evigt.

25. Och det ska ske när ni kommer in i det land som HERREN ska ge er, som han har lovat, att ni ska hålla denna gudstjänst.

26. Och det ska ske när era barn säger till er: Vad betyder den här gudstjänsten?

Jos. 4:6.

27. Ska ni säga: Det är HERRENS påskoffer, han som gick förbi husen till Israels barn i Egypten, då han slog egyptierna, men skonade våra hus. Då böjde folket huvudet och tillbad.

28. Och Israels barn gick iväg och gjorde så som HERREN hade befallt Mose och Aron.

29. Och det skedde vid midnattstid att HERREN slog allt förstfött i Egyptens land, från faraos förstfödde, som satt på tronen, ända till den förstfödde hos fången som *satt* i fångelset, och allt förstfött av boskapen.

Ps. 78:51.

Ps. 105:36, 136:10.

30. Då stod farao upp om natten, han och alla hans tjänare och alla egyptier, och det ljöd ett högt klagoskri i Egypten för *det fanns* inte något hus, *där* inte någon *var* död.

31. Och farao kallade Mose och Aron till sig om natten och sa: Bryt upp* *och* dra ut från mitt folk, ni och Israels barn! Gå och tjäna HERREN, så som ni har sagt.

**KXII: Gör er redo.*

32. Ta också med era får och er nötboskap, som ni har sagt. Gå och välsigna också mig.

33. Och egyptierna drev på folket för att få dem fort ut ur landet, för de sa: Vi dör allesammans.

34. Och folket tog med sig sin deg, innan den ännu hade blivit syrad. De

tog sina baktråg insvepta i kläderna och bar dem på sina axlar.

35. Och Israels barn gjorde som Mose hade sagt: De bad* egyptierna om silversmycken och guldsmycken och kläder.

2 Mos. 3:22, 11:2. Ps. 105:37.

*KJV: lånade av.

36. Och HERREN gav folket nåd inför egyptiernas ögon, så att de gav* dem *det de bad om*. På det sättet tog de byte från egyptierna.

1 Mos. 15:14.

2 Mos. 3:22. *KXII och KJV: lånade.

37. Och Israels barn bröt upp från Raamses till Suckot, 600 000 män till fots, förutom barn.

38. Och en blandat folkhop drog också med dem, och stora boskapshjordar av får och kor.

4 Mos. 11:4.

39. De bakade osyrade kakor, av den degen som de hade fört med sig ut från Egypten, för den hade inte hunnit bli syrad, eftersom de hade drivits ut ur Egypten och kunde inte stanna kvar längre. De hade inte heller kunnat göra i ordning någon reskost åt sig.

40. Vistelsetiden för Israels barn, som bodde i Egypten, var 430 år.

1 Mos. 15:13. Apg. 7:6. Gal. 3:17.

41. Och det hände då de 430 åren hade gått, just på den dagen skedde det, att alla HERRENS skaror drog ut ur Egyptens land.

42. Därför är det *en* natt som ska iakttas inför HERREN, för att han förde dem ut ur Egyptens land. Detta *är* HERRENS natt som alla Israels barn ska iakttä, släkte efter släkte.

43. Och HERREN sa till Mose och Aron: Detta *är* stadgan om påskalammet*: Ingen främling ska äta av det.

*KXII: Passah.

44. Men varje slav, som en man har köpt för pengar, han får äta av det,

sedan du har omskurit honom.

45. Ingen främling och ingen daglönare får äta av det.

46. I ett och samma hus ska det ätas. Ni ska inte bära något av dess kött ut ur huset, och ni ska inte heller krossa* något ben på det.

4 Mos. 9:12. Joh. 19:36. *Messiasprofetia.

47. Hela Israels menighet ska hålla detta.

48. Och om någon främling bor hos dig och vill hålla påsken inför HERREN, ska alla av manligt kön hos honom omskäras. Sedan får han komma in och hålla den, och han ska då vara som en infödd i landet, för ingen oomskuren får äta av det.

49. Samma lag ska gälla för den infödde som för främlingen som bor mitt ibland er.

50. Alltså gjorde alla Israels barn så som HERREN hade befallt Mose och Aron, så gjorde de.

51. Och det hände på en och samma dag *att* HERREN förde Israels barn ut ur Egyptens land efter deras härskaror.

13 Kapitlet

Allt förstfött helgas åt HERREN. Osyrat bröd. Israeliternas tåg till Röda havet. Moln- och eldstoden.

HERREN talade till Mose och sa: **2.** Helga allt förstfött åt mig, allt som öppnar moderlivet bland Israels barn, *både* av människor och boskap. Det *tillhör* mig.

2 Mos. 22:29, 34:19.

4 Mos. 3:13, 8:17. Luk. 2:23.

3. Då sa Mose till folket: Kom ihåg denna dag, då ni drog ut ur Egypten, ut från trälldomshuset, för då förde

HERREN er ut *därifrån* med stark hand. Inget syrat bröd får ätas.

4. Den här dagen i månaden Abib drog ni ut.

5. Och det ska ske när HERREN låter dig komma till kananeernas, hetiternas, amoreernas, hiveernas och jebusiternas land, som han med ed har lovat dina fäder att ge dig, ett land som flyter av mjölk och honung, att du ska hålla denna gudstjänst i denna månad.

1 Mos. 17:8.

6. I sju dagar ska du äta osyrat bröd, och på den sjunde dagen *ska det vara* en högtid för HERREN.

2 Mos. 34:18.

7. Osyrat bröd ska ätas i sju dagar. Inget syrat bröd och inte heller någon surdeg ska man se hos dig innanför alla dina gränser.

8. På den dagen ska du berätta för din son och säga: *Detta sker* på grund av det *som* HERREN gjorde för mig, när jag drog ut ur Egypten.

9. Och det ska vara som ett tecken på din hand och som en påminnelse mellan dina ögon, för att HERRENS lag ska vara i din mun, för med stark hand har HERREN fört dig ut från Egypten.

5 Mos. 6:8. Matt 23:5.

10. Du ska hålla denna stadga på den tid som är fastställd för den år efter år.

11. Och det ska ske, när HERREN låter dig komma in i kananeernas land, så som han med ed har lovat dig och dina fäder, och ger det åt dig,

12. att du ska avskilja åt HERREN allt det som öppnar moderlivet. Allt förstfött bland din boskap som är av hankön *ska tillhöra* HERREN.

13. Och allt det förstfödda av en åsna ska du lösa ut med ett lamm. Och om du inte vill lösa ut det så ska du bryta

nacken av det. Men allt förstfött av människa bland dina barn ska du lösa ut.

14. Och det ska ske när din son i framtiden frågar dig och säger: Vad *är* detta? att du ska säga till honom: Med stark hand förde HERREN oss ut ur Egypten, ur trädhuset.

15 Och det skedde när farao satte hårt mot att släppa oss att HERREN dödade allt förstfött i Egyptens land, från det förstfödda bland människorna till det förstfödda bland djuren. Därför offrar jag åt HERREN allt det som öppnar moderlivet och är av hankön. Men allt det som är förstfött bland mina barn löser jag ut.

16. Och det ska vara som ett tecken på din hand och som ett pannband mellan dina ögon. För med stark hand har HERREN fört oss ut ur Egypten.

17. Och det skedde, när farao hade släppt folket, att Gud inte förde dem *genom* filisteernas land, fastän det *var* den närmaste vägen. För Gud sa: Folket kan ångra sig, när de får se krig och vända tillbaka till Egypten.

18. Därför förde han folket på en omväg *genom* öknen vid Röda havet, och Israels barn drog rustade ut ur Egyptens land.

19. Och Mose tog med sig Josefs ben, för han hade tagit en ed av Israels barn och sagt: Gud kommer sannerligen att besöka er och då ska ni föra med er mina ben härifrån.

1 Mos. 50:25.

Jos. 24:32. Hebr. 11:22.

20. Och de bröt upp från Suckot och slog läger i Etam, vid randen av öknen.

21. Och HERREN gick framför dem om dagen i en molnpelare, för att han skulle leda dem på vägen, och om natten i en eldpelare, för att ge dem

ljus, så att de kunde vandra både dag och natt.

22. Han tog inte bort molnspelaren som var framför folket om dagen inte heller eldspelaren om natten.

14 Kapitlet

Egyptierna drunknar i Röda havet.

HERREN talade till Mose och sa: 2. Tala till Israels barn, att de vänder om och slår upp sitt läger framför Pi-Hahiroth, mellan Migdol och havet, emot Baal-Sefon. Framför det ska ni slå läger vid havet. 4 Mos. 33:7.

3. För farao ska säga om Israels barn: De har gått vilse i landet och blivit instängda i öknen.

4. Och jag ska förhärda faraos hjärta, så att han ska förfölja dem, och jag ska förhärliga mig på farao och hela hans här, för att egyptierna ska få veta att jag är HERREN. Och de gjorde så.

5. När man berättade för kungen i Egypten, att folket hade flytt, blev faraos och hans tjänares hjärta förvandlat mot folket, och de sa: Varför har vi gjort detta att vi har släppt israeliterna, så att de inte tjänar oss?

6. Och han lät spänna för sin vagn och tog sitt folk med sig.

7. Han tog 600 utvalda vagnar och alla andra vagnar i Egypten, samt befälhavare över var och en av dem.

8. HERREN förhärdade faraos, den egyptiske kungens hjärta, så att han förföljde Israels barn. Och Israels barn drog ut med upplyft hand.

9. Men egyptierna förföljde dem, alla faraos hästar, vagnar, hans ryttare och hans här. Och de hann upp dem

där de slagit läger vid havet, vid Pi-Hahiroth, framför Baal-Sefon.

10. När farao närmade sig dem, lyfte Israels barn blicken, och se, egyptierna kom efter dem. Då blev de mycket förskräckta och Israels barn ropade till HERREN.

11. De sa till Mose: Är det på grund av att *det* inte *fanns* några gravar i Egypten, som du har fört bort oss för att dö i öknen? Varför har du gjort så mot oss och fört oss ut ur Egypten?

Ps. 106:7.

12. *Var* det inte det vi sa till dig i Egypten, då vi sa: låt oss vara, så att vi får tjäna egyptierna. *Det hade varit* bättre för oss att tjäna egyptierna än att dö här i öknen.

13. Mose sa till folket: Frukta inte. Stå stilla och se HERRENS frälsning som han ska visa er i dag. För dessa egyptier som ni ser i dag, ska ni aldrig mera se i evighet.

2 Krön. 20:17.

14. HERREN ska strida för er, och ni ska hålla er stilla.

Jos. 10:14. Jes. 30:15.

15. Och HERREN sa till Mose: Varför ropar du till mig? Säg till Israels barn, att de ska dra vidare.

16. Och lyft du upp din stav och räck ut din hand över havet och dela det, så att Israels barn kan gå mitt igenom havet på det torra.

Ps. 78:13. Jes. 10:26.

17. Se, jag ska förhärda egyptiernas hjärtan, så att de ska följa efter er och jag ska förhärliga mig på farao och hela hans här, på hans vagnar och ryttare.

18. Egyptierna ska bli varse att jag är HERREN, när jag förhärligar mig på farao, på hans vagnar, och på hans ryttare.

19. Guds ängel, som gick framför

Israels läger, flyttade sig och ställde sig bakom dem. Och molnspelaren framför dem flyttade sig och ställde sig bakom dem.

20. Och den kom mellan egyptiernas läger och israeliternas läger. Molnet var där med mörker, samtidigt som det lyste upp natten, så att det ena inte kunde komma nära det andra under hela natten.

21. Och Mose räckte ut sin hand över havet, och HERREN drev då *undan* havet genom en stark östanvind som blåste hela natten och gjorde havet till torrt *land*, och vattnet delade sig.

Jos. 3:16. Ps. 66:6, 106:9. Jes. 63:12.

22. Och Israels barn gick mitt igenom havet på det torra, och vattnet *stod som* en mur till höger och till vänster om dem.

Jos. 4:23. Ps. 78:13-14. 106:9.

1 Kor. 10:1. Hebr. 11:29.

23. Och egyptierna förföljde dem, alla faraos hästar, vagnar och ryttare och kom efter dem till mitten av havet.

24. Och det skedde tidigt på morgonen att HERREN såg på egyptiernas läger ut ur eld- och molnstoden och spred förvirring i egyptiernas läger.

25. Han stötte hjulen av deras vagnar och störtade omkull dem. Då sa egyptierna: Låt oss fly undan Israel, för HERREN strider för dem mot egyptierna.

26. Och HERREN sa till Mose: Räck ut din hand över havet, att vattnet vänder tillbaka över egyptierna, över deras vagnar och över deras ryttare.

27. Då räckte Mose ut sin hand över havet, och havet vände mot morgonen tillbaka i sin vanliga fåra. Då egyptierna flydde, möttes de av vattnet, och HERREN störtade

egyptierna mitt i havet.

28. Vattnet vände tillbaka och övertäckte vagnarna och ryttarna *och* hela faraos här, som hade gått efter dem ut i havet. Inte en av dem blev kvar.

29. Men Israels barn gick på det torra mitt igenom havet, och vattnet *stod som* en mur både till höger och till vänster om dem.

30. Så räddade HERREN Israel på den dagen ifrån egyptiernas hand, och Israel såg egyptierna ligga döda på havsstranden.

31. När Israel såg den stora makt HERREN hade visat på egyptierna, fruktade folket HERREN och trodde på HERREN och på hans tjänare Mose.

15 Kapitlet

Moses och Israeliternas lovsång. Folkets knorrande emot Mose. Vattnet blir sött.

Guds löfte.

Då sjöng Mose och Israels barn denna sång till HERREN och sa: Jag vill sjunga till HERREN, för han har triumferat med härlighet. Häst och ryttare har han störtat i havet.

2. HERREN *är* min starkhet och min lovsång och han blev mig till frälsning. Han *är* min Gud, jag vill ära* honom, min fars Gud, och jag vill upphöja honom.

1 Krön. 16:35. Ps. 118:14. Jes. 12:2.

*KJV: jag vill göra i ordning en boning åt honom.

3. HERREN *är* en stridsman, HERREN *är* hans namn.

Ps. 24:8.

4. Faraos vagnar och hans här kastade han i havet, och hans utvalda härförare dränktes i Röda havet.

5. Djupen övertäckte dem, de sjönk som stenar till botten.

6. Din högra hand, HERRE, blev härlig i kraft. Din högra hand, HERRE har krossat fienden.

Ps. 118:15.

7. I din stora höghet har du störtat ner dem som reste sig upp mot dig. Du släppte loss din vrede, som förtärde dem som strå.

8. Och när du fnyste genom din näsa dämdes vattnet upp, vattenströmmarna reste sig som en mur, djupen stelnade i havets hjärta.

9. Fienden sa: Jag ska förfölja dem, jag ska hinna upp dem, jag ska fördela bytet, stilla min lystnad på dem. Jag ska dra mitt svärd, min hand ska förgöra dem.

10. Då blåste din vind och havet övertäckte dem, de sjönk som bly i väldiga vatten.

11. Vem *är* som du bland gudarna, HERRE? Vem *är* dig lik, härlig i helighet, fruktansvärd, prisvärd, som gör under?

12. Du räckte ut din högra hand och jorden slukade dem.

13. Du har i barmhärtighet varit ledsagare åt ditt folk, som du har förlössat, och har fört *dem* med din makt till din heliga boning.

14. Folken ska höra *och* bäva, ångest ska gripa dem som bor i Filisteen.

15. Edoms furstar ska förfäras*, fruktan kommer över de mäktiga i Moab. Alla Kanaans invånare ska smälta bort.

*KJV: bli förvånade.

16. Förskräckelse och fruktan ska falla över dem. De ska stå *som* förstenade, inför din väldiga arm till dess ditt folk drar förbi HERRE, till dess folket drar förbi, som du har köpt.

17. Du ska föra dem in och plantera dem på din arvedels berg, *på* den

plats, HERRE *som* du har gjort till din boning, *i* den helgedom, o Herre*, *som* dina händer har berett.

Ps. 44:3, 78:54, 132:13-14. *Hebr. Adonai.

18. HERREN ska regera alltid och för evigt,

Ps. 10:16, 146:10.

19. för faraos hästar med hans vagnar och ryttare gick ned i havet, och HERREN lät havets vatten strömma tillbaka över dem. Men Israels barn gick på det torra mitt igenom havet.

20. Och Mirjam, profetissan, Arons syster, tog en tamburin i sin hand, och alla kvinnorna följde henne med tamburiner och dans.

4 Mos. 26:59.

Ps. 68:26.

21. Och Mirjam sjöng* för dem: Sjung till HERREN, för han har triumferat i härlighet, häst och ryttare har han störtat i havet.

*KJV: svarade.

22. Och Mose lät israeliterna bryta upp från Röda havet, och de drog ut i öknen Sur. De vandrade tre dagar i öknen utan att finna vatten.

4 Mos. 33:8.

23. Och de kom till Mara men de kunde inte dricka vattnet i Mara, för det *var* bittert. Därför heter stället Mara.

24. Då knotade folket mot Mose och sa: Vad ska vi dricka?

25. Han ropade till HERREN, och HERREN visade honom ett stycke trä, *som* han kastade i vattnet, och vattnet blev sött. Där lade han fram för dem lag och rätt, och där satte han dem på prov.

26. Han sa: Om du noga lyssnar till HERRENS, din Guds röst, och gör vad rätt är i hans ögon och lyssnar till hans bud och håller alla hans stadgar, så ska jag inte lägga på dig någon av de sjukdomar, som jag har lagt på

egyptierna, för jag *är* HERREN, han som botar* dig.

5 Mos. 7:15.

Ps. 103:3. **KXII: din läkare.*

27. Och de kom till Elim. Där *var* tolv vattenkällor och sjuttio palmträd, och där slog de läger vid vattnet.

4 Mos. 33:9.

16 Kapitlet

Folkets andra knotande. Israeliterna får vaktlar och manna till mat.

Hela menigheten av Israels barn bröt upp från Elim och kom till öknen Sin, som ligger mellan Elim och Sinai, på femtonde dagen i den andra månaden sedan de hade lämnat Egyptens land.

2. Och Israels barns hela menighet knotade mot Mose och Aron i öknen, 3. och Israels barn sa till dem: Om vi ändå* hade fått dö genom HERRENS hand i Egyptens land, där vi satt vid köttgrytorna *och* hade bröd nog att äta. För ni har fört oss till denna öken för att låta hela denna skara dö av hunger.

**KJV: Gud give att.*

4. Då sa HERREN till Mose: Se, jag vill låta det regna bröd från himlen åt er, och folket ska gå ut och samla för var dag så mycket som behövs. För att jag må pröva dem, om de vill vandra efter min lag eller inte.

Neh. 16:4. Ps. 78:24. Job. 16:31.

5. Och det ska ske på den sjätte dagen när de förbereder det *som* de samlar in, ska det vara dubbelt så mycket som de samlar in dagligen.

6. Mose och Aron sa till alla Israels barn: I kväll ska ni erfara att det är HERREN som har fört er ut ur Egyptens land.

7. I morgon ska ni få se HERRENS

härlighet, eftersom han har hört ert knotande mot HERREN. För vilka *är* vi, att ni knotar mot oss?

4 Mos. 14:27.

8. Och Mose sa: I kväll *ska* HERREN ge er kött att äta, och i morgon bröd att mätta er med, eftersom HERREN har hört ert knotande, hur ni har knorrat mot honom. För vad *är* vi? Ert knotande *är* inte mot oss, utan mot HERREN.

9. Och Mose sa till Aron: Säg till hela menigheten av Israels barn: Träd fram inför HERREN, för han har hört ert knotande.

10. Och det skedde, medan Aron talade till hela menigheten av Israels barn, att de vände sig mot öknen, och se, HERRENS härlighet visade sig i molnskyn.

11. Och HERREN talade till Mose och sa:

12. Jag har hört Israels barns knotande. Tala till dem och säg: I skymningen ska ni få kött att äta, och i morgon ska ni bli mättade av bröd, och ni ska erfara att jag *är* HERREN, er Gud.

13. Och det skedde på kvällen att vaktlar kom och övertäckte lägret, och på morgonen låg det dagg runt omkring lägret.

4 Mos. 11:31.

Ps. 78:24. Joh. 6:31. 1 Kor. 10:3.

14. När daggen som hade fallit gick bort, se, *då låg* något över öknens yta, som var runt och smått, *så* smått som rimfrost på marken.

15. Och när Israels barn såg *det*, sa de till varandra: Vad *är* detta?* För de visste inte vad det *var*. Och Mose sa till dem: Detta *är* det bröd, som HERREN har gett er att äta.

Joh. 6:31. 1 Kor. 10:3.

**Hebr. man. KXII och KJV: Det är manna.*

16. Detta *är* det ord, som HERREN

har befallt: Var och en ska samla åt sig så mycket han äter. Och ta ett gomermått till varje, *efter hur* många personer det är. Varje man ska ta åt *dem* som han *har* i sitt tält.

17. Israels barn gjorde så, och samlade, den ene mer, den andre mindre.

18. När de mätte upp *det* med gomermått, hade den som samlat mycket ingenting över, och för den som hade samlat litet fattades det ingenting. Var och en hade samlat åt sig så mycket som han åt. 2 Kor. 8:15.

19. Och Mose sa till dem: Ingen får lämna kvar något av det till i morgon.

20. Men de lydde inte Mose, utan somliga lämnade något kvar av det till morgonen. Då växte det maskar i det och luktade illa. Och Mose blev vred på dem.

21. Så samlade de varje morgon av det, så mycket som var och en kunde äta, men när solen blev het, så smälte det bort.

22. Och det skedde på sjätte dagen *att* de samlade dubbelt så mycket bröd, eller två gomermått för varje *person*. Och menighetens alla ledare kom och berättade det för Mose.

23. Och han sa till dem: Detta *är* vad HERREN har sagt: I morgon *är* det sabbatsvila, HERRENS heliga sabbat. Baka *det* ni vill baka *i dag* och koka det ni vill koka, och lägg det som blir över åt sidan och spara det till i morgon.

24. Och de lade det åt sidan till morgonen, som Mose hade befallt, och det luktade inte illa, och det kom inga maskar i det.

25. Och Mose sa: Ät det i dag, för i

dag *är* det HERRENS sabbat. I dag ska ni inte finna något på marken.

26. I sex dagar ska ni samla det, men på den sjunde dagen *är det* sabbat. Då finns där ingenting.

27. Och det skedde *att några* av folket gick ut för att samla på den sjunde dagen men de fann inget.

28. Då sa HERREN till Mose: Hur länge ska ni vägra att hålla mina bud och mina lagar?

29. Se, HERREN har gett er sabbaten. Därför ger han er på den sjätte dagen bröd för två dagar. Så stanna nu var och en hemma och ingen ska gå ut från sin plats på den sjunde dagen.

30. Alltså vilade folket på den sjunde dagen.

31. Och Israels barn kallade det manna*. Och det *liknade* korianderfrö, *var vitt* och *smakade* som honungskaka**.

4 Mos. 11:7. 5 Mos. 8:3.

*Hebr. "man", som betyder: "vad"? Jfr. 2 Mos. 16:15.

**KXII: semla med honung.

32. Och Mose sa: Detta *är* vad HERREN har befallt: Fyll en gomer av det till att förvaras åt era efterkommande, så att de får se det bröd, som jag gav er att äta i öknen, när jag förde er ut ur Egyptens land.

33. Och Mose sa till Aron: Ta ett kärll och lägg ett fullt gomermått manna i det och ställ det inför HERREN och spara det till era efterkommande.

34. Aron ställde det framför vittnesbördet* för att bevaras som HERREN hade befallt Mose.

Hebr. 9:4. *dvs. lagens

tavlor som förvarades i förbundsarken.

35. Och Israels barn åt manna i fyrtio år, tills de kom till bebott land. De åt manna tills de kom till gränsen av Kanaans land.

Jos. 5:12. Neh. 9:15.

36. Och en gomer är tiondelen av en efa.

17 Kapitlet

Folkets tredje knotande mot Mose. Vattnet ur klippan. Strid med amalekiterna.

Hela Israels barns menighet Hbröt upp från öknen Sin, och vandrade i etapper, så som HERREN befallde dem. Och de slog läger i Refidim, men där hade folket inget vatten att dricka. 4 Mos. 33:14.

2. Därför klagade folket på Mose och sa: Ge oss vatten att dricka. Mose sa till dem: Varför klagar ni på mig? Varför frestar ni HERREN? 4 Mos. 20:2-3. 5 Mos. 6:16. Matt. 4:7.

3. Och folket törstade där efter vatten och folket knotade mot Mose och sa: Varför har du fört oss upp från Egypten, för att låta oss och våra barn och vår boskap dö av törst?

4. Och Mose ropade till HERREN och sa: Vad ska jag göra med detta folk? Det fattas inte mycket förrän de stenar mig. 4 Mos. 14:10. 1 Sam. 30:6.

5. Och HERREN sa till Mose: Gå framför folket och ta med dig några av de äldste i Israel, och ta i din hand din stav, med vilken du slog på floden och gå. 2 Mos. 7:20. 5 Mos. 8:15. Ps. 105:41. Jes. 48:21.

6. Se, jag ska stå där framför dig på klippan i Horeb, och du ska slå på klippan, och det ska komma vatten ur den så att folket får dricka. Och Mose gjorde så inför Israels äldstes ögon. 4 Mos. 20:11. Ps. 78:15. 1 Kor. 10:4.

7. Och han kallade stället för Massa*

och Meriba**, därför att Israels barn hade klagat och eftersom de hade frestat HERREN och sagt: Är HERREN ibland oss eller inte? Ps. 81:8. 95:8-9.

*betyder: frestelse, prövning. **betyder: tvist, klagomål.

8. Då kom Amalek och stred mot Israel i Refidim. 5 Mos. 25:17. 1 Sam. 15:2.

9. Och Mose sa till Josua: Välj ut män åt oss och dra ut och strid mot Amalek. I morgon ska jag stå överst på höjden och ha Guds stav i min hand. 10. Och Josua gjorde som Mose sa till honom och stred mot Amalek. Och Mose, Aron och Hur steg upp överst på höjden.

11. Och det skedde, att så länge Mose höll upp sina händer, hade Israel övertaget, men när han lät händerna sjunka ner, hade Amalek övertaget.

12. Men Moses händer blev tunga. Därför tog de en sten och lade den under honom, och han satte sig på den. Aron och Hur höll upp hans händer, en vid den ena sidan och en vid den andra sidan, så att hans händer hölls stadiga, till dess solen gick ner.

13. Och Josua besegrade Amalek och hans folk med svärdsegg.

14. Och HERREN sa till Mose: Skriv upp detta i en bok så att det blir ihågkommet. Och inpränta det hos Josua, för jag ska fullständigt utplåna minnet av Amalek under himlen.

15. Och Mose byggde ett altare och kallade det Jehovah-Nissi*.

*betyder: HERREN är mitt baner.

16. För han sa: HERREN har svurit, att HERREN ska strida mot Amalek från släkte till släkte.

18 Kapitlet

Jetro besöker Mose och ger honom råd.

När Moses svärfar Jetro, prästen i Midjan, fick höra om allt som Gud hade gjort för Mose och för sitt folk Israel, att HERREN hade fört Israel ut ur Egypten.

2. Då tog Jetro, Moses svärfar, med sig Moses hustru Sippora, efter att han hade sänt henne tillbaka,

3. och hennes två söner. Den ene hade fått namnet Gersom, för han sa: Jag har varit främling i ett främmande land.

1 Krön. 23:15. Apg. 7:29.

4. Den andre hade fått namnet Elieser, för han sa: Min fars Gud har varit min hjälp och räddade mig undan faraos svärd.

5. Och Jetro, Moses svärfar, kom med hans söner och hans hustru till Mose i öknen, där han hade slagit läger vid Guds berg.

6. Och han sa till Mose: Jag, din svärfar Jetro, kommer till dig med din hustru och hennes två söner.

7. Då gick Mose ut och mötte sin svärfar, bugade sig för honom och kysste honom. De frågade varandra hur det stod till och de gick in i tältet.

8. Och Mose berättade för sin svärfar allt vad HERREN hade gjort med farao och egyptierna för Israels skull, och all den vedermöda, som de hade haft på vägen, och hur HERREN hade räddat* dem.

*KJV: befriat.

9. Och Jetro gladdes sig över allt det goda, som HERREN hade gjort mot Israel, att han hade befriat* dem från egyptiernas hand.

*KXII: frälst.

10. Och Jetro sa: Lovad* vare HERREN, som har räddat** er från egyptiernas hand och från faraos hand, och som har räddat** folket undan egyptiernas hand.

*KJV: Välsignad. **KJV: befriat.

11. Nu vet jag att HERREN är större än alla gudar, för när de handlade högmodigt mot detta folk var han över dem.

Neh. 9:10. Ps. 86:8.

12. Och Jetro, Moses svärfar, bar fram* brännoffer och slaktoffer åt Gud. Och Aron och alla de äldste i Israel kom för att äta bröd med Moses svärfar inför Gud.

*KXII och KJV: tog.

13. Och det skedde följande dag att Mose satte sig för att döma folket, och folket stod omkring Mose ifrån morgonen till kvällen.

14. Och då Moses svärfar såg allt vad han gjorde med folket, sa han: Vad är det du gör med folket? Varför sitter du här ensam, och allt folket står omkring dig, från morgon till kväll?

15. Och Mose sa till sin svärfar: Eftersom folket kommer till mig för att fråga Gud*.

*KXII tillägger: om råd.

16. När de har en fråga kommer de till mig, och jag dömer mellan var och en och låter dem få veta Guds stadgar och hans lagar.

17. Då sa Moses svärfar till honom: Det är inte bra det du gör.

18. Du kommer säkert att trötta ut både dig själv och detta folk som är hos dig, för den här uppgiften är alldeles för tung för dig, och du kan inte klara den ensam.

5 Mos. 1:9.

19. Lyssna nu på vad jag säger! Jag vill ge dig ett råd, och Gud ska vara med dig. Du kan vara folkets talesman

inför Gud och lägga fram deras ärenden inför Gud.

20. Och du kan lära dem stadgarna och lagarna, och visa dem den väg de ska vandra och de gärningar de ska göra.

21. Men välj ut åt dig dugliga män bland allt folket, som fruktar Gud, män som håller sig till sanningen, som hatar orätt vinning, och sätt *sådana* över dem *som* ledare över 1 000, ledare över 100, ledare över 50 och ledare över 10. 5 Mos. 1:13, 16:19.

22. De ska alltid döma folket. Varje svårt* ärende ska de hänskjuta till dig, men i alla de små sakerna ska de själva döma. Så blir det lättare för dig och de ska bära *bördan* med dig. *KJV: stort.

23. Om du gör på detta sätt och om Gud befaller dig *det*, då ska du klara att hålla ut och allt detta folk kan då också gå hem i frid.

24. Mose lyssnade på vad hans svärfar sa och gjorde allt det han hade sagt.

25. Och Mose valde ut dugliga män ur hela Israel och gjorde dem till huvudmän* för folket, ledare över tusen, ledare över hundra, ledare över 50 och ledare över tio. *KXII: hövdingar.

26. Och de dömde alltid folket. De svåra ärendena hänsköt de till Mose, men i alla de små sakerna dömde de själva.

27. Och Mose lät sin svärfar resa, och han återvände till sitt land.

19 Kapitlet

Israeliterna vid Sinai. HERREN stiger ned på berget och talar till Mose.

Iden tredje månaden efter att Israels barn hade lämnat Egyptens land, just på den dagen, kom de *till* Sinaiöknen.

2. För de hade lämnat Refidim och de hade kommit *till* Sinaiöknen och slagit läger i öknen. Israel slog läger framför* berget. 4 Mos. 33:15. *KXII: mitt emot.

3. Och Mose steg upp till Gud, och HERREN kallade på honom från berget och sa: Detta ska du säga till Jakobs hus och förkunna för Israels barn: Apg. 7:38.

4. Ni har sett vad jag gjorde med egyptierna, och *hur* jag bar er på örningar och förde er till mig. 5 Mos. 29:2.

5. Om ni nu hör* min röst och håller mitt förbund, då ska ni vara min dyrbara egendom framför alla folk, för hela jorden är min. Ps. 24:1. 50:12. 1 Kor. 10:26. Tit. 2:14. *KJV: lyder.

6. Och ni ska vara ett rike av präster och ett heligt folk* åt mig. Dessa *är* de ord, som du ska säga åt Israels barn. 1 Petr. 2:9. Upp. 1:6, 5:10. *KJV: nation

7. När Mose kom tillbaka kallade han samman folkets äldste och förelade dem* alla dessa ord, som HERREN hade befallt honom. *KJV: framför deras ansikten.

8. Och folket svarade enhälligt och sa: Allt vad HERREN har sagt vill vi göra. Och Mose återvände med folkets svar* till HERREN. 2 Mos. 24:3. 5 Mos. 5:27. *KXII och KJV: ord.

9. Och HERREN sa till Mose: Se, jag vill komma till dig i en tjock molnsky, så att folket ska höra när jag talar med

dig och tro på dig för alltid. Och Mose berättade för HERREN vad folket hade sagt*.

**KXII och KJV: folkets ord.*

10. Och HERREN sa till Mose: Gå till folket och helga dem i dag och i morgon, och låt dem tvätta sina kläder.

Jos. 7:13.

11. Och de ska vara beredda den tredje dagen, för på den tredje dagen ska HERREN stiga ned på Sinai berg inför hela folkets åsyn.

12. Och du ska sätta ut gränser för folket hela vägen runt och säga: Akta er *för att* stiga upp på berget eller röra vid dess fot! För var och en som rör vid berget ska sannerligen döden dö.

13. Ingen hand ska vidröra honom, utan han ska stenas eller skjutas*. Vare sig det är ett djur eller en människa, så ska det inte få leva. När det ljuder ett utdraget basunljud, ska de gå upp på berget.

Hebr. 12:20.

**KJV: skjutas igenom.*

14. Och Mose gick ner från berget till folket och helgade folket, och de tvättade sina kläder.

15. Och han sa till folket: Var beredda på den tredje dagen. Kom inte nära *era* hustrur.

16. Och det skedde på den tredje dagen, när det hade blivit morgon, att det började åska och blixtra och ett tjockt moln låg över berget, och ett mycket starkt basunljud hördes så att allt folket som var i lägret bävade.

Hebr. 12:18-19.

17. Och Mose förde folket ut ur lägret för att möta Gud. Och de ställde sig nedanför berget.

18. Hela Sinaiberget var fullständigt täckt av rök, därför att HERREN hade stigit ner på det i eld. Röken steg upp

därifrån som röken från en smältugn, och hela berget skakade våldsamt.

5 Mos. 4:11.

19. Och när det ljöd ett utdraget basunljud, som tilltog och blev starkare och starkare, talade Mose och Gud svarade honom med hög röst.

Hebr. 12:19.

20. Och HERREN steg ner på Sinai berg, på toppen av berget, och HERREN kallade Mose *upp* till bergets topp, och Mose gick dit upp.

21. Och HERREN sa till Mose: Gå ner och varna folket, så att de inte tränger sig fram för att se HERREN, för då kommer många av dem att mista livet.

22. Och även prästerna, som får komma inför HERREN, ska helga sig så att inte HERREN förgör dem.

23. Mose sa till HERREN: Folket kan inte stiga upp på Sinaiberget, för du har varnat oss och sagt: dra en gräns runt berget och helga det.

24. HERREN sa till honom: Gå ner och kom *sedan* upp *igen*, du tillsammans med Aron. Men prästerna och folket får inte tränga sig fram för att stiga upp till HERREN, så att han inte förgör dem.

25. Och Mose steg ner till folket och sa detta till dem.

20 Kapitlet

Tio Guds Bud. Två altaren.

Och Gud talade alla dessa ord och sa:

2. Jag *är* HERREN, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ut ur trädhuset.

3 Mos. 25:55. 5 Mos. 5:6-21. Ps. 81:11.

3. Du ska inga andra gudar ha vid sidan av mig.

4. Du ska inte göra åt dig någon utskuren avgudabild eller *något* som liknar något av det som *är* uppe i himlen eller nere på jorden eller av det som *är* i vattnet under jorden. 5 Mos. 4:16.

5. Du ska inte böja* dig ner för dem, inte heller tjäna dem, för Jag *är* HERREN, din Gud, är en nitälskande Gud, som hemsöker fädernas missgärning** på barn intill tredje och fjärde *släktled* på dem som hatar mig.

4 Mos. 14:18. 5 Mos. 5:9. Nah. 1:2.

**KXII: be till dem. **orättfärdighet, syndfullhet.*

6. Men som visar barmhärtighet mot tusenden av dem som älskar mig och håller mina bud.

7. Du ska inte missbruka HERRENS, din Guds, namn, för HERREN ska inte låta den bli ostraffad som missbrukar hans namn.

3 Mos. 19:12, 24:16.
Matt. 5:34-37.

8. Tänk på sabbatsdagen, så att du håller den helig.

2 Mos. 23:12, 34:21.
2 Mos. 35:2-3. Jer. 17:21-22. Hes. 20:12.

9. Sex dagar ska du arbeta och göra alla dina sysslor.

10. Men den sjunde dagen, *är* HERRENS, din Guds sabbat. *Då* ska du inte göra något arbete, varken du eller din son eller din dotter, din tjänare eller din tjänarinna, eller din boskap, eller den främling som *bor* innanför dina portar.

11. För *på* sex dagar gjorde HERREN himlen och jorden och havet och allt som *är* i dem, och vilade på sjunde dagen. Därför har HERREN välsignat sabbatsdagen och helgat den.

1 Mos. 2:2-3. 2 Mos. 31:17.

12. Hedra din far och din mor, så att du får leva länge i det land, som

HERREN, din Gud, ger dig.

3 Mos. 19:3. 5 Mos. 5:16. Matt. 15:4. Mark. 7:10. Ef. 6:2.

13. Du ska inte dräpa. Matt. 5:21.

14. Du ska inte begå äktenskapsbrott*. Matt. 5:27-32. Mark.10:4-12. Luk. 16:18. Hebr. 13:4. **KXII: hor.*

15. Du ska inte stjäla.

16. Du ska inte bära falskt vittnesbörd mot din nästa.

5 Mos. 5:20.
Ords. 19:5. Matt. 19:18.

17. Du ska inte ha begär till din nästas hus. Du ska inte ha begär till din nästas hustru, eller till hans tjänare eller hans tjänarinna, eller hans ox, eller hans åsna, eller till något som *tillhör* din nästa.

Rom. 7:7, 13:9.

18. Och allt folket blev vittne till åskan, blixterna, basunljudet och röken från berget. Och när folket såg *det*, bävade* de och ställde sig på avstånd.

Hebr. 12:18. **KJV: flyttade de på sig.*

19. Och de sa till Mose: Tala du med oss, så ska vi lyssna, men låt inte Gud tala med oss, för då kommer vi att dö.

5 Mos. 18:16.

20. Och Mose sa till folket: Var inte rädda, för Gud har kommit för att pröva er och för att ni ska ha hans fruktan för ögonen, så att ni inte syndar.

21. Och folket stod på långt avstånd, och Mose närmare sig det tjocka mörkret där Gud *var*.

22. Och HERREN sa till Mose: Så ska du säga till Israels barn: Ni har sett att jag har talat med er från himlen.

23. Ni ska inte vid sidan av mig göra åt er gudar av silver, inte heller ska ni göra er gudar av guld.

5 Mos. 29:17.

24. Ett altare av jord ska du göra åt mig och på det ska du offra dina brännoffer och dina tackoffer*, dina får och din nötboskap. På varje plats, där jag vill låta mitt namn bli

ihågkommet, ska jag komma till dig och välsigna dig.

**KJV: fredsoffer.*

25. Och om du vill göra ett altare av sten åt mig, så ska du inte bygga det av huggen sten. För om du använder din mejsel på den så vanhelgar du den.

5 Mos. 27:5. Jos. 8:31.

26. Du får inte heller stiga upp till mitt altare på trappor, så att din nakenhet inte blir blottad över det.

21 Kapitlet

Lagar om slavar, dråp och oxar.

Dessa är de bestämmelser som du ska förelägga dem.

2. Om du köper en hebreisk tjänare, ska han tjäna i sex år. På det sjunde året ska han frigges, utan lösen.

3 Mos. 25:40. 5 Mos. 15:12. Jer. 34:14.

3. Om han kom ensam, ska han frigges ensam. Om han var gift, så ska hans hustru frigges tillsammans med honom.

4. Har hans herre givit honom en hustru, och hon har fött söner eller döttrar, ska hustrun och hennes barn tillhöra hennes herre, och han ska ensam frigges.

5. Men om tjänaren uttryckligen säger: Jag älskar min herre, min hustru och mina barn, jag vill inte bli fri.

6. Då ska hans herre föra honom inför domarna*. Han ska också föra honom till dörren eller dörrposten och hans herre ska genomborra hans öra med en syl, och han ska tjäna honom för alltid.

**KXII: gudarna.*

7. Och om en man säljer sin dotter till tjänarinna, så ska hon inte bli fri så som de manliga tjänarna blir fria.

8. Om hon inte behagar sin herre

som har trolovat sig med henne, då ska han låta henne bli friköpt. Till ett främmande folk har han inte rätt att sälja henne, eftersom han har handlat trolöst mot henne.

9. Men om han har trolovat henne med sin son, ska han behandla henne enligt de bestämmelser som gäller för döttrar.

10. Om han tar sig en *hustru* till, får han inte inskränka på hennes mat, kläder eller äktenskapliga rätt.

11. Om han inte låter henne få dessa tre ting, då ska hon frigges utan ersättning.

12. Den som slår en människa, så att hon dör, ska döden dö*.

1 Mos. 9:6.

3 Mos. 24:17. 4 Mos. 35:16f. **KJV: sannerligen dödas.*

13. Men om det inte var hans mening* utan Gud lät *honom* falla i hans hand, då kan han fly till en plats som jag ska anvisa dig.

4 Mos. 35:22f. 5 Mos. 19:3-5.

Jos. 20:3f. **KJV: Om han inte låg på lur.*

14. Men om någon står efter sin nästa i vrede och uppsåtligt dödar honom med list, då ska du föra bort honom från mitt altare, för han måste dö.

1 Kung. 2:28-31.

15. Den som slår sin far eller sin mor, ska döden dö*.

**KJV: sannerligen dödas.*

16. Den som rövar bort en människa ska döden dö*, vare sig han säljer henne eller om hon blir funnen i hans våld.

5 Mos. 24:7. **KJV: sannerligen dödas.*

17. Den som förbannar sin far eller sin mor, ska döden dö*.

3 Mos. 20:9.

5 Mos. 21:18, 27:16. Ords. 20:20.

Matt. 15:4. Mark. 7:10.

18. Om några män tvistar med varandra, och den ene slår den andre med en sten eller med knytnäven, så att han inte dör men blir sängliggande, 19. och om han sedan kan vara uppe

igen och gå ute, stödd vid sin stav, då ska han som slog *honom* gå fri. Men han måste ersätta honom *för* den tid som gått förlorad och sörja för att *han* blir fullständigt botad.

20. Om någon slår sin slav eller sin slavinna med käpp, så att denne dör för hans hand, så ska han sannerligen bli straffad.

21. Men han ska inte straffas om *den slagne** står upp** efter en eller två dagar. Det är ju hans egna pengar.

*KXII och KJV: han. **KJV: fortsätter.

22. Om några män kivas med varandra, och någon av dem stöter en kvinna, som är med barn, så att *hon* föder *fram sitt* foster, men ingen skada sker, så ska han sannerligen bli straffad enligt vad kvinnans man pålägger honom och han ska betala det som domarna *fastställer*.

23. Men om det sker *någon* skada ska liv ges för liv,

3 Mos. 24:19-20.

5 Mos. 19:21.

24. öga för öga, tand för tand, hand för hand, fot för fot,

Matt. 5:38.

25. brännskada för brännskada, sår för sår och blåmärke för blåmärke.

26. Om en man slår sin tjänare i ögat eller sin tjänarinna i ögat och fördärvar det, ska han släppa denne fri för ögats skull.

27. Om han slår ut sin tjänares tand eller sin tjänarinnas tand, ska han släppa denne fri för tandens skull.

28. Om en oxen stångar en man eller en kvinna så att de dör, då ska oxen sannerligen stenas och dess kött får inte ätas, men oxens ägare *ska* gå fri.

29. Men om samma oxen tidigare haft vanan att stängas, och hans ägare blivit varnad om det, och han inte

har vaktat den, utan den har dödat en man eller kvinna, då ska oxen stenas och hans ägare ska också dödas.

1 Mos. 9:5.

30. Om han blir ålagd en summa pengar, då ska han betala den till lösen för sitt liv, oavsett vad som blir ålagt honom.

31. Vare sig han har stängt en son eller har stängt en dotter, ska han behandlas enligt samma domslut.

32. Om oxen stångar en tjänare eller en tjänarinna, så ska han betala till deras herre 30 siklar silver, och oxen ska stenas.

33. Om en man öppnar en grop eller gräver en grop och inte täcker över den, och en oxen eller åsna faller ner i den,

34. då ska gropens ägare ersätta *det och* ge pengar åt dess ägare, men det döda *djuret* ska vara hans.

35. Och om en mans oxen stångar en annans oxen så att den dör, så ska de sälja den levande oxen och dela pengarna, och den döda *oxen* ska de också dela.

36. Men om det var känt att oxen tidigare haft vanan att stängas och hans ägare inte har vaktat honom, då ska han sannerligen betala oxen för oxen, och den döda kroppen ska vara hans.

22 Kapitlet

Lag om stöld, inbrott, lån, trolldom, änkor och pant.

Om någon stjälar en oxen eller ett får och slaktar eller säljer det, ska han ersätta med fem oxar för oxen och fyra får för fåret.

2 Sam 12:6. Luk. 19:8.

2. Om en tjuv ertappas under inbrottet, och blir ihjälslagen, *så blir det* ingen blodsskuld för hans skull.

3. Men om solen hade gått upp när det skedde, *då är det* blodsskuld. Han ska ge full ersättning och om han ingenting äger ska han säljas för sin stöld.

4. Om det stulna påträffas levande hos honom, antingen det är oxen eller åsna eller får, så ska han ersätta det dubbelt.

5. Om en man låter en åker eller vingård betas av, och han släpper sin boskap lös, så att de betar av en annans åker, ska han ge ersättning med det bästa från sin egen åker och med det bästa från sin egen vingård.

6. Om elden kommer lös och fattar i törnhäckar så att sädeskärvarna eller säden som ännu står eller åkern blir uppbränd, ska den som vållat branden fullt ersätta skadan.

7. Om en man lämnar pengar eller annan egendom att förvara åt sin nästa*, och det blir stulet i hans hus, och om man får tag i tjuven, då ska han ersätta det stulna dubbelt.

**KJV: sin granne.*

8. Men om tjuven inte hittas, då ska husets ägare ställas inför domarna *för att det ska klargöras* om han har lagt hand på sin nästas egendom.

9. För vid varje slags olagligt tillgrepp, *antingen det gäller* oxen eller åsna eller får eller kläder *eller* något annat som har blivit förlorat, som *någon* gör anspråk på att det är hans, så ska båda parternas sak läggas fram inför domarna*. Den som domarna* dömer skyldig, ska ersätta den andre** dubbelt.

**KXII: gudarna. **KJV: sin granne.*

10. Om någon lämnar en åsna eller en oxen eller ett får eller vilket annat djur som helst i förvar hos en annan*, och detta dör eller skadas eller förs bort utan att någon ser *det*,

**KXII: sin nästa. KJV: sin granne.*

11. *då* ska en HERRENS ed gälla mellan dem båda, att han inte har lagt sin hand på sin nästas* egendom. Och ägaren ska godta *detta*, så att den andra inte behöver ersätta något.

**KJV: sin granne.*

12. Men om det har blivit stulet från honom, då ska han ersätta ägaren för det.

13. Om det har blivit ihjälrivet *ska* han föra fram det *som* bevis *och* han behöver inte ersätta det som är ihjälrivet.

1 Mos. 31:39.

14. Om en man lånar *något* av sin nästa* och detta blir skadat eller dör, och ägaren inte *är* närvarande, då ska han sannerligen ersätta *det*.

**KJV: sin granne.*

15. *Men* om dess ägare *är* närvarande, då behöver han inte ersätta *det*. Om det *var* hyrt, ska hyran räknas som ersättning.

16. Om någon förför en jungfru som inte är trolovad och ligger med henne, då ska han sannerligen betala brudpriset för henne så hon kan bli hans hustru.

5 Mos. 22:28-29.

17. Om hennes far bestämt vägrar att ge henne åt honom, då ska han betala lika mycket pengar som brudpriset för en jungfru.

18. En trollkvinna* ska du inte låta leva.

3 Mos. 19:31, 20:27. **KJV: häxa.*

19. Var och en som har sexuellt umgänge med ett djur, ska döden dö.

3 Mos. 18:23, 20:15, 5 Mos. 27:21.

20. Den som offerar till *andra* gudar

än åt HERREN endast, han ska bli fullständigt utrotad*.

2 Mos. 34:12-17. 5 Mos. 17:2-7. Jos. 24:20.

*KXII: vara förbannad.

21. En främling ska du inte behandla illa eller förtrycka, för ni har också varit främlingar i Egyptens land.

3 Mos. 19:33-34. 5 Mos. 24:17-19.

22. Änkor och faderlösa barn ska du inte behandla illa.

5 Mos. 24:17.

Jer. 7:6, 22:3. Sak. 7:10.

23. Om du behandlar dem illa på något sätt och de ropar till mig, ska jag sannerligen höra deras rop.

5 Mos. 10:18.

24. Och min vrede ska upptändas, och jag ska döda er med svärd och era hustrur ska bli änkor och era barn faderlösa.

25. Om du lånar ut pengar till *någon* i mitt folk *som är* fattig bland er, ska du inte handla som en ockrare mot honom. Ni ska inte kräva någon ränta av honom.

3 Mos. 25:35-37.

5 Mos. 23:19. Ps. 15:5.

26. Om du tar manteln i pant av din nästa, ska du ge den tillbaka till honom innan solen går ner,

5 Mos. 24:12-13.

27. för det *är* det enda tücke han har att skyla sin kropp med. Vad ska han ha på sig när han sover? Och det ska ske att när han ropar till mig, ska jag höra honom, för *jag är* barmhärtig.

28. Du ska inte smäda domarna*, och inte förbanna ledaren för ditt folk.

3 Mos. 24:15-16. Pred. 10:20. Apg. 23:5.

*KXII och KJV: gudarna.

29. Det första från din skörd* och från din vinpress ska du inte dröja med *att offra*. Den förstfödde av dina söner ska du ge åt mig.

2 Mos. 13:2, 23:16. 5 Mos. 26:2.

*KXII: Din fyllelse och tårar ska du inte fördröja.

30. På samma sätt ska du göra med

dina oxar *och* dina får. I sju dagar ska den vara hos sin moder. På den åttonde dagen ska du ge den åt mig.

3 Mos. 22:27.

31. Ni ska vara ett heligt folk* inför mig. Ni ska inte äta kött, *som är* rivet ihjäl av djuren på marken. Åt hundarna ska ni kasta det.

3 Mos. 22:8. Hes. 44:31. *KJV: heliga människor.

23 Kapitlet

Föreskrifter om lögn, ovänskap, mutor, viloår, högtider och landgränser.

Du ska inte sprida ett falskt rykte. Räck inte din hand åt en ogudaktig så att du blir ett orättfärdigt vittne.

3 Mos. 19:16.

2. Du ska inte följa folkmassan i det som är ont, inte heller ska du tala så i en rättssak, att du ger efter för folkmassan och förvränger *rätten*.

3. Du ska inte heller vara partisk för den fattige i hans rättssak.

3 Mos. 19:15. 5 Mos. 1:17.

4. Om du träffar på din fiendes ox eller hans åsna som gått vilse, ska du sannerligen föra den tillbaka till honom.

5 Mos. 22:1-4.

5. Om du ser åsnan till honom som hatar dig ligga nertyngd under sin börda, får du inte lämna honom utan hjälp. Du måste hjälpa honom med det.

5 Mos. 22:4.

6. Du ska inte förvränga *rätten* för den fattige hos dig i hans rättssak.

7. Håll dig långt ifrån det som är falskt. Den oskyldige och rättfärdige ska du inte döda. För jag ska inte rättfärdiggöra den ogudaktiga*.

*KJV: den onde.

8. Du ska inte ta mutor, för mutor

förblindar de visa* och förvränger de rättfärdigas ord.

5 Mos. 16:19.

*KXII: seende.

9. En främling ska du inte förtrycka. Ni vet hur en främling känner det i sitt hjärta, eftersom ni själva har varit främlingar i Egyptens land.

2 Mos. 22:21. 3 Mos. 19:33. 5 Mos. 10:19.

10. I sex år ska du beså din jord och bärga dess gröda.

3 Mos. 25:3.

11. Men det sjunde året ska du låta den vila och ligga orörd, så att de fattiga bland ditt folk kan få sin föda från den, och vad som blir över efter dem, det kan markens djur äta. På samma sätt ska du göra med din vingård och din olivplantering.

3 Mos. 25:4.

12. Under sex dagar ska du utföra ditt arbete, men på den sjunde dagen ska du vila, så att din oxe och din åsna får vila och din tjänarinnas son och främlingen får återhämta sig.

13. Se till att ni i allt håller det jag har sagt er. Andra gudars namn ska ni inte nämna. De får inte höras från din mun.

14. Tre gånger om året ska du hålla högtid åt mig.

3 Mos. 23:4-8. 5 Mos. 16:16.

15. Du ska hålla det osyrade brödets högtid. I sju dagar ska du äta osyrat bröd, som jag har befallt dig, på den bestämda tiden i månaden Abib, eftersom det var då du drog ut ur Egypten. Men ingen ska träda fram tomhänt inför mitt ansikte.

16. Och håll också skördehögtiden, när du skördar förstlingsfrukten av ditt arbete, som du har sått på marken. Likaså bärgningshögtiden vid årsskiftet, när du har inbärgat frukten av ditt arbete från marken.

17. Tre gånger om året ska alla av

manligt kön träda fram inför Herren* GUD**.

5 Mos. 16:16.

*Hebr. Adonai. **Hebr. JHWH.

18. Du ska inte offra blodet av mitt offer med syrat bröd, inte heller ska det feta av mitt offer lämnas kvar till morgonen.

2 Mos. 12:10, 34:25.

19. Det bästa* av den första skörden på din mark, ska du föra in i HERRENS, din Guds hus. Du ska inte koka en killing i dess moders mjölk.

2 Mos. 34:26. 5 Mos. 14:21. *KJV: Det första.

20. Se, jag sänder en ängel framför dig, som ska bevara dig på vägen och föra dig till den plats, som jag har berett.

2 Mos. 14:19, 32:34, 33:2.

21. Ta dig till vara för honom och lyd hans röst. Reta inte upp honom, för han ska inte förlåta era överträdelser, för mitt namn är i honom.

22. Men om du verkligen lyssnar till hans röst, och gör allt vad jag säger, ska jag bli en fiende till dina fiender och en motståndare till dina motståndare.

23. För min ängel ska gå framför dig och föra dig till amoreerna, hetiterna, perisseerna, kananeerna, hiveerna och jebuseerna, och jag ska utrota dem.

24. Du ska inte böja¹ dig ner för deras gudar och inte heller tjäna dem, och inte göra såsom de gör², utan du ska riva ner och slå sönder deras bilder³.

¹KXII: Tillbedja deras gudar.

²Alt. övers. inte ta efter deras seder. ³KXII: avgudar.

25. Men HERREN, er Gud, ska ni tjäna, och han ska välsigna ditt bröd och ditt vatten, och jag ska ta bort sjukdomarna från dig*.

5 Mos. 7:15. Matt. 6:33. *KJV: från din mitt.

26. Det ska inte förekomma för tidiga födslar eller ofruktsamhet i ditt land.

Dina dagars tal ska jag göra fullt.

5 Mos. 7:14.

27. Min förskräckelse ska jag sända framför dig och jag ska utrota alla de folk som du kommer till, och jag ska få alla dina fiender att fly* för dig.

*KJV: att vända sina ryggar mot dig.

28. Jag ska sända getingar framför dig, som ska jaga undan hiveerna, kananeerna och hetiterna för dig.

5 Mos. 7:20. Jos. 24:12.

29. Jag ska inte driva bort dem från dig på ett år, för att landet inte ska bli öde och vilddjuren inte ska föröka sig till skada för* dig.

*KJV: mot dig.

30. Så småningom ska jag driva bort dem för dig, till dess du har förökat dig så att du kan ärva landet.

31. Och jag ska fastställa ditt lands gränser från Röda havet till filisteernas hav, och från öknen till floden, för jag ska ge landets inbyggare i din hand och du ska driva bort dem från dig.

1 Mos. 15:18. 5 Mos. 11:24.

Jos. 24:18. 1 Kung. 4:21. Ps. 80:12.

32. Du ska inte göra något förbund med dem eller med deras gudar.

2 Mos. 34:12. 5 Mos. 7:2.

33. De ska inte bo kvar i ditt land, så att de inte får dig till att synda mot mig. För om du tjänar deras gudar så kommer det sannerligen att bli en snara för dig.

5 Mos. 7:1-5. Jos. 23:13. Dom. 2:3.

24 Kapitlet

Förbundets bok, och blods-förbundet. Mose på Sinai.

Till Mose sa han: Kom upp till HERREN, du och Aron, Nadab och Abihu och sjuttio av de äldste i Israel, och tillbe på avstånd.

2. Endast Mose ska träda fram till HERREN, men de andra ska inte närma sig, och folket ska inte heller gå upp med honom.

3. Och Mose kom till folket och berättade alla HERRENS ord och lagar*. Och allt folket svarade med en röst och sa: Alla de ord, som HERREN har sagt, vill vi göra.

2 Mos. 19:8. 5 Mos. 5:27. *KXII: rätter. KJV: domar.

4. Mose skrev ner alla HERRENS ord, och steg upp tidigt på morgonen och byggde ett altare nedanför berget och tolv stenstoder efter Israels tolv stammar.

5. Och han sände iväg unga män av Israels barn, som offrade brännoffer och offrade oxar till tackoffer* åt HERREN.

*KJV: fredsoffer.

6. Och Mose tog hälften av blodet och hällde *det* i skålar, och den andra hälften av blodet stänkte han på altaret.

7. Och han tog förbundsboken och läste upp den medan folket hörde* på, och de sa: Allt vad HERREN har sagt, det vill vi göra och lyda.

*KXII: folkets öron.

8. Då tog Mose blodet och stänkte *det* på folket och sa: Se, detta är förbundets blod, som HERREN har slutit med er i enlighet med alla dessa ord.

1 Petr. 1:2. Hebr. 9:20.

9. Och Mose och Aron, Nadab och Abihu och sjuttio av de äldste i Israel gick upp.

10. Och de fick se Israels Gud. Under hans fötter var det som ett stenlagt arbete av safirstenar, likt himlen i *sin* klarhet.

11. Och han lät inte sin hand drabba de främsta av Israels barn, och när

de hade skådat Gud, åt de och drack.
12. Och HERREN sa till Mose: Kom upp till mig på berget och stanna där, så ska jag ge dig stentavlorna, lagen och budorden som jag har skrivit, så att du kan lära ut dem.

13. Då stod Mose upp och Josua, hans tjänare, och Mose gick upp på Guds berg

14. och sa till de äldste: Stanna här tills vi kommer tillbaka till er. Se, Aron och Hur *är* med er. Om någon har något ärende att anföra kan han vända sig till dem.

15. När Mose gick upp på berget, övertäcktes berget av en molnsky.

16. Och HERRENS härlighet vilade* över Sinaiberget, och en molnsky övertäckte det i sex dagar, och på den sjunde dagen kallade han på Mose från mitten av skyn. **KXII och KJV: bodde.*

17. Och synen av HERRENS härlighet på toppen av berget *var* i Israels barns ögon som en förtärande eld.

18. Och Mose gick in i mitten av molnskyn och gick upp på berget. Och Mose blev kvar på berget i fyrtio dagar och fyrtio nätter.

2 Mos. 34:28. 5 Mos. 9:9f.

25 Kapitlet

Offergåvor till tabernaklet. Befallning om att bygga Tabernaklet och dess blivande tillhörigheter beskrivs.

HERREN talade med Mose och sa:
1. Säg till Israels barn, att de samlar in gåvor åt mig. Av varje man som ger av ett frivilligt hjärta ska ni ta emot gåvor åt mig. *2 Mos. 35:5.*

3. Och detta *är* den gåva, som ni ska ta

emot av dem: guld, silver och koppar
4. mörkblått, purpurrött och rosenrött *garn* och fint lingarn och gethår.

5. Rödfärgade baggskinn, tahasskinn* och akacieträ, **KJV: grävlingsskinn.*

6. olja till ljusstaken, kryddor till smörjelseoljan och till den väldoftande rökelsen,

7. onyxstenar och stenar som ska sättas i efoden* och bröstskölden.

**klädesplagg för en judisk präst.*

8. Och de ska göra mig en helgedom, så att jag kan bo ibland dem.

Hebr. 9:2.

9. Enligt allt som jag visar dig, just så ska ni göra, *efter* förebilden av tabernaklet och förebilden av alla dess tillbehör.

10. De ska göra en ark *av* akacieträ, två och en halv aln lång och en och en halv aln bred och en och en halv aln hög.

2 Mos. 37:1.

11. Du ska överdra den med rent guld. Både invändigt och utvändigt ska du överdra den och ovanpå den ska du göra en krona* av guld runt omkring.

**KXII: krans.*

12. Och du ska gjuta fyra ringar av guld och sätta *dem* i dess fyra hörn, två ringar *ska vara* på den ena sidan och två ringar på den andra sidan.

13. Och du ska göra stänger *av* akacieträ och överdra dem med guld.

14. Du ska skjuta stängerna in i ringarna på sidorna av arken, så att man kan bära arken med dem.

15. Stängerna ska sitta kvar i ringarna och får inte tas bort från dem.

16. I arken ska du lägga vittnesbördet, som jag ska ge dig. *2 Mos.40:20.*

17. Du ska göra en nådastol* *av* rent

guld, två och en halv aln lång och en och en halv aln bred.

2 Mos. 37:6.

**guldlocket på förbundsarken.*

18. Och du ska göra två keruber *av* guld. I drivet arbete ska du göra dem, på båda ändarna av nådastolen.

19. Gör en kerub vid den ena ändan, och den andra keruben vid den andra ändan. I ett stycke med nådastolen ska ni göra keruberna vid dess båda ändar.

20. Och keruberna ska sträcka sina vingar uppåt, så att de övertäcker nådastolen med *sina* vingar, och deras ansikten ska vara *vända* mot varandra. Kerubernas ansikten ska vara *vända* mot nådastolen.

1 Kung. 8:7. Hebr. 9:5.

21. Och du ska sätta nådastolen ovanpå arken, och i arken ska du lägga vittnesbördet som jag ska ge dig.

22. Där ska jag möta dig, från platsen ovanför nådastolen, mellan de två keruberna, som *är* på vittnesbördets ark, ska jag tala med dig om allt *det* som jag vill ge dig i befallning till Israels barn.

4 Mos. 7:89.

23. Och du ska göra ett bord *av* akacieträ, två alnar långt och en aln brett och en och en halv aln högt.

24. Och du ska överdra det med rent guld, och göra en guldkant runt omkring det.

25. Och du ska göra en handsbred list runt omkring det och runt omkring den ska du göra en kant av guld.

26. Och du ska göra fyra ringar av guld till det och sätta ringarna i de fyra hörnen, vid de fyra benen.

27. Ringarna ska sitta vid listen som hållare för stänger så att bordet kan bäras.

28. Du ska göra stängerna *av* akacieträ

och överdra dem med guld, så att bordet kan bäras med dem.

29. Och du ska göra dess fat, skålar, kannor och bägare, av rent guld ska du göra dem.

30. Och du ska lägga skådebröd på bordet som alltid ska vara inför mig.

3 Mos. 24:6. 1 Sam. 21:6.

31. Du ska göra en ljusstake* *av* rent guld, *av* hamrat arbete ska ljusstaken* vara. Foten, armarna, skålarna, knopparna och blommorna ska vara av ett stycke.

**Hebr. menorah.*

32. Sex armar ska gå ut från ljusstakens sidor, tre armar av ljusstaken från den ena sidan och tre armar av ljusstaken från den andra sidan.

33. På den ena armen ska det vara tre skålar formade som mandelblommor *med* en knopp och en blomma, och på den andra armen tre skålar formade som mandelblommor *med* en knopp och en blomma. Så ska det vara på de sex armar, som går ut från ljusstaken.

34. På själva ljusstaken *ska det vara* fyra skålar formade som mandelblommor *med* sina knoppar och blommor.

35. Och *det ska vara* en knopp under två armar i ett stycke med den, och en knopp under två armar i ett stycke med den, och en knopp under två armar i ett stycke med den, alltså de sex armar som går ut från ljusstaken.

36. Både knopparna och armarna ska vara i ett stycke med den, alltsammans *ska vara* ett enda stycke i hamrat arbete *av* rent guld.

37. Och du ska göra sju lampor till den, och dess lampor ska lysa så att de ger ljus framför den.

38. Och dess lamptänger och dess

brickor *ska vara av* rent guld.

39. *Av* en talent rent guld ska man göra den med alla dess tillbehör.

40. Se till att du gör efter den förebild som har visats för dig på berget.

Apg. 7:44. Hebr. 8:5.

26 Kapitlet

Tabernaklets byggnad och delar.

Tabernaklet ska du göra *av* tio tältvåder *av* tvinnat fint lingarn och mörkblått, purpurrott och karmosinrott *garn*. I konstvävad *med* keruber på ska du göra dem.

2 Mos. 36:8.

2. Varje våd *ska vara* 28 alnar lång, och bredden på varje våd 4 alnar. Alla våderna ska ha samma mått.

3. Fem av våderna ska fogas samman med varandra, och de *andra* fem våderna *ska också* fogas samman med varandra.

4. Och du ska sätta öglor av mörkblått garn i kanten på de yttersta våderna på det hopsatta stycket, och på samma sätt ska du också göra i kanten på den yttersta våden i det andra hopsatta stycket.

5. 50 öglor ska du sätta på ena våden, och 50 öglor ska du sätta vid kanten av den andra våden så att öglorna passar till varandra.

6. Och du ska göra 50 hakar av guld och fästa ihop våderna med hakarna, så att tabernaklet blir en helhet.

2 Mos. 36:17.

7. Du ska också göra våder *av* gethår till ett tält över tabernaklet. Elva våder ska du göra.

8. Varje våd *ska vara* 30 alnar lång, och bredden på varje våd fyra alnar.

De elva våderna *ska ha* samma mått.

9. Du ska foga samma fem våder för sig, och sex våder för sig, och du ska vika den sjätte våden dubbel på framsidan av tabernaklet.

10. Och du ska göra 50 öglor i kanten av den ena våden, den *som är* ytterst på det ena hopsatta stycket, och 50 öglor i kanten av våden på det andra hopsatta stycket.

11. Och du ska göra 50 hakar av koppar och fästa hakarna i öglorna, och fästa ihop tältet, så att det blir en helhet.

12. Och den överskjutande delen av tältets våder som återstår, den halva våd som är över, ska hänga ner över baksidan av tabernaklet.

13. Av tältets våder som blir över på längden, en aln på den ena sidan och en aln på den andra sidan, ska hänga över på tabernaklets sidor för att täcka det på den ena sidan och den andra sidan.

14. Du ska också göra ett överdrag för tältet *av* rödfärgade baggskinn och ovanpå detta, ett överdrag *av* tahasskinn*.

2 Mos. 36:19.

*KJV: grävlingsskinn.

15. Du ska göra brädor till tabernaklet *av* akacieträ, och de ska stå upprätt.

2 Mos. 36:20.

16. Bräderna *ska vara* tio alnar långa och varje bräda en och en halv aln bred.

17. Två tappar *ska det vara* på varje bräda, så att den ena sätts vid den andra. Så ska du göra med tabernaklets alla brädor.

18. Och du ska göra brädor till tabernaklet, 20 brädor på södra sidan, åt söder.

19. Och du ska göra 40 socklar av silver under de 20 brädorna. Två socklar under varje bräda för dess två tappar.

20. Och på tabernaklets andra sida, mot norr, *ska du sätta* 20 brädor,

21. med 40 socklar *av* silver, två socklar under varje bräda.

22. Och på sidorna av tabernaklet, mot väster, ska du göra sex brädor.

23. Och du ska göra två brädor på båda sidor i tabernaklets hörn.

24. De ska vara dubbla nertill, och likaså dubbla upptill i en ring. Så ska det vara med dem båda. De ska sättas i de båda hörnen.

25. Således blir det åtta brädor med sina 16 socklar *av* silver, två socklar under varje bräda.

26. Och du ska göra tvärbjälkar *av* akacieträ, fem till de brädor, som är på den ena sidan av tabernaklet,

27. och fem tvärbjälkar till de brädor, som är på den andra sidan av tabernaklet, och fem tvärbjälkar till brädorna som är på sidan av tabernaklet, för de två sidorna västerut.

28. Och den mellersta tvärbjälken på mitten av brädorna ska gå tvärs över från den ena änden till den andra.

29. Du ska överdra brädorna med guld, och ringarna där tvärbjälkarna ska skjutas in, ska du göra *av* guld. Också tvärbjälkarna ska du överdra med guld.

30. Och du ska resa upp tabernaklet i överensstämmelse med det som har visats för dig på berget. 2 Mos. 25:9.

31. Och du ska göra en förlåt* *av* mörkblått och purpurrött och

karmosinrött och tvinnat fint lingarn. Den ska göras i konstvävnad med keruber på. 2 Mos. 36:35.

*ett förhänge mellan det heliga och det allra heligaste.

32. Du ska hänga upp den på fyra stolpar av akacieträ, som är överdragna med guld. Krokarna *ska vara av* guld och stå på de fyra socklarna av silver.

33. Och du ska hänga upp förlåten under hakarna och föra dit vittnesbördets ark, innanför förlåten, och förlåten ska för er skilja mellan det heliga och det allraheligaste.

34. Och du ska sätta nådstolen på vittnesbördets ark inne i det allra heligaste. Hebr. 9:5.

35. Bordet ska du ställa utanför förlåten, och ljusstaken mitt emot bordet på tabernaklets södra sida, och bordet ska du ställa på den norra sidan.

36. Och du ska göra ett handarbetat förhänge för ingången till tältet *av* mörkblått, purpurrött och karmosinrött *garn* samt tvinnat fint lingarn.

37. Och till förhänget ska du göra fem stolpar *av* akacieträ och överdra dem med guld. Krokarna på dem *ska vara av* guld, och till dem ska du gjuta fem socklar av koppar.

27 Kapitel

*Brännofferaltaret, förgården
och lampoljan.*

Du ska göra ett altare *av* akacieträ, fem alnar långt och fem alnar brett. Altaret ska vara fyrkantigt och tre alnar högt. 2 Mos. 38:1.

2. Och du ska göra horn på det i de fyra hörnen. Hornen ska vara i samma stycke som det, och du ska överdra det med koppar.

3. Du ska också göra kärll för att samla upp askan från det, och skovlar, skålar, gafflar och fyrfat. Alla dessa tillbehör ska du göra *av* koppar.

4. Du ska göra ett galler till det, ett nät *av* koppar, och på nätet ska du göra fyra ringar av koppar i dess fyra hörn.

5. Och du ska sätta det under avsatsen på altaret, nedanför den, så att nätet kan nå upp till mitten av altaret.

6. Och du ska göra stänger till altaret, stänger *av* akacieträ, och överdra dem med koppar.

7. Och stängerna ska skjutas in i ringarna, och stängerna ska sitta på båda sidorna av altaret så att det kan bäras.

8. Ihåligt, av plankor ska du göra det. Så som det har visats för dig på berget, så ska de göra *det*.

9. Och du ska göra förgården till tabernaklet. På den södra sidan, åt söder *ska det vara* omhängen till förgården *av* tvinnat fint lingarn, 100 alnar långa för den ena sidan.

2 Mos. 38:9.

10. Och de 20 stolparna på de 20 socklarna *ska vara av* koppar. Stolparnas krokarna och band *ska vara av* silver.

11. Och på samma sätt *ska det vara* omhängen längs norra sidan, 100 alnar långa, och de 20 stolparna på de 20 socklarna *av* koppar. Stolparnas krokarna och band ska vara *av* silver.

12. Och förgårdens bredd på den västra sidan *ska* omhängena *vara* 50 alnar långa. Stolparna därtill ska vara tio på tio socklar.

13. Och förgårdens bredd på den östra sidan, åt öster, *ska vara* 50 alnar.

14. Omhängena ska vara 15 alnar på den ena sidan med tre stolpar och deras tre socklar.

15. Och på den andra sidan *ska* omhängena *vara* 15 alnar med tre stolpar och deras tre socklar.

16. Till förgårdens port *ska du göra* ett förhänge 20 alnar brett, handarbetat *av* mörkblått, purpurrött och karmosinrött *garn* och tvinnat fint lingarn, med fyra stolpar och deras fyra socklar.

17. Alla stolparna runt förgården *ska ha* band av silver, deras krokarna *av* silver och deras socklar *av* koppar.

18. Förgårdens längd *ska vara* 100 alnar, *dess* bredd 50 alnar på båda sidor och höjden 5 alnar *av* tvinnat fint lingarn, och deras socklar *av* koppar.

19. Alla tillbehör för tjänsten i tabernaklet och alla tältpluggar till det och alla förgårdens pluggar *ska vara av* koppar.

20. Du ska befalla Israels barn att bära till dig ren olja av stötta oliver till ljusstaken, så att lamporna alltid kan brinna.

21. I uppenbarelsetältet*, utanför förlåten som är framför vittnesbördet, ska Aron och hans söner sköta den från kväll till morgon inför HERREN. *Det är* en evig stadga för deras efterkommande bland Israels barn.

*KXII: vittnesbördets tabernakel.

28 Kapitlet

Arons och hans söners prästkläder.

Ta Aron, din bror till dig och hans söner med honom, från Israels barn, så att han kan tjäna mig som

präst, Aron *själv och* Arons söner Nadab, Abihu, Eleasar och Itamar.

Hebr. 5:4.

2. Och du ska göra heliga kläder åt din bror Aron till ära och prydnad.

2 Mos. 39:1.

3. Och du ska tala med alla dem *som har ett* vist hjärta, som jag har uppfyllt med visdomens ande, att de gör kläder åt Aron för hans invigning, så att han kan tjäna mig som präst.

4. Och dessa *är* de kläder, som de ska göra: en bröstsköld, efod, kåpa, mönstrad tunika, turban och ett bälte. Och de ska göra heliga kläder åt din bror Aron och hans söner, för att han ska tjäna mig som präst.

5. De ska ta guld och mörkblått, purpurrott och karmosinrott *garn* och fint lingarn.

6. De ska göra efoden *av* guld och *av* mörkblått, purpurrott och karmosinrott *garn* och tvinnat fint lingarn, i konstvävnad.

2 Mos. 39:2.

7. Den ska ha två axelstycken, som ska fästas ihop vid kanterna. *Så* ska den fästas ihop.

8. Det utsökta bältet som ska sitta *på* efoden ska göras på samma sätt, *av* guld och *av* mörkblått, purpurrott och karmosinrott *garn* samt tvinnat fint lingarn.

9. Och du ska ta två onyxstenar och på dem gravera in namnen på Israels söner,

10. sex av deras namn på den ena stenen, och *de sex övriga* namnen på den andra stenen, efter deras födelseordning.

11. Med stensnidarkonst, *som när man* graverar sigill, ska du rista in namnen på Israels söner på de två stenarna. I guld ska du infatta dem.

12. Du ska sätta de två stenarna på efodens axelstycken, stenar *till* påminnelse för Israels barn. Aron ska bära deras namn på sina axlar inför HERREN, som en påminnelse.

13. Och du ska göra infattningar *av* guld,

14. och två kedjor *av* rent guld, som snören *av* flätat arbete och fästa de flätade kedjorna vid infattningarna.

15. Du ska göra en bröstsköld för domsutslag i konstvävnad, på samma sätt som efoden. Du ska göra den *av* guld, och *av* mörkblått, purpurrott och karmosinrott *garn* och tvinnat fint lingarn.

2 Mos. 39:8.

16. Fyrkantig ska den *vara och* dubbelvikt. En spann* *ska vara* dess längd och en spann* *dess* bredd.

*avståndet mellan tummen och lillfingret, ca 23 cm.

17. Och du ska sätta infattningar av stenar i den, fyra rader av stenar. *Den första* raden *ska utgöras av* en karneol, en topas och en smaragd. *Detta ska vara* den första raden.

Upp. 21:19-20.

18. I den andra raden *ska det vara* en rubin, en safir och en diamant.

19. I den tredje raden en hyacint, en agat och en ametist.

20. Och i den fjärde raden en krysolit, en onyx och en jaspis. De ska sättas i infattningar av guld.

21. Och stenarna ska vara med Israels söners namn, tolv, enligt deras namn, ingraverade *som* på ett sigill, var och en med hans namn enligt de tolv stammarna.

22. Och du ska göra kedjor i änden på bröstskölden, som liknar snören, i flätat arbete *av* rent guld.

23. Och till bröstskölden ska du göra två ringar av guld och sätta

de två ringarna i två av ändarna på bröstskölden.

24. Och du ska sätta de två flätade guldkedjorna in i de två ringarna i ändarna av bröstskölden.

25. Och *de* två *andra* ändarna av de två flätade *kedjorna* ska du fästa vid de två infattningarna och sätta *dem* på efodens axelstycken på framsidan.

26. Och du ska göra två ringar av guld och sätta dem vid de två ändarna av bröstskölden på kanten på den sidan som *är* vänd in mot efoden.

27. Och du ska göra två *andra* ringar av guld och fästa dem på sidorna av efodens två axelstycken nertill mot dess framsida, vid sömmen, ovanför efodens bälte.

28. Och de ska knyta fast bröstskölden med en mörkblå snodd, som går från dess ringar till efodens ringar, så att den sitter ovanför efodens bälte, och så att bröstskölden inte lossnar från efoden.

29. Och Aron ska bära namnen på Israels söner i domsskölden på sitt hjärta, till en ständig påminnelse, när han går in i det heliga inför HERREN.

30. Och du ska lägga urim¹ och tummim¹ i domsskölden och dessa ska ligga på Arons hjärta när han går in inför HERREN, och Aron ska ständigt bära Israels barns dom på sitt hjärta inför HERREN.

3 Mos. 8:8.

4 Mos. 27:21. 5 Mos. 33:8. Esra 2:63.

31. Du ska göra kåpan till efoden helt och hållet mörkblå.

2 Mos. 39:22.

32. Överst i mitten ska vara en öppning, och en vävd kant ska

vara runt omkring öppningen, som öppningen på en brynja, så att den inte rivs sönder.

33. På dess *nedre* fäll ska du sätta granatäpplen *av* mörkblått, purpurrött och karmosinrött runt omkring dess fäll, och bjällror av guld mellan dessa runt om.

34. En guldbjällra och ett granatäpple, och en guldbjällra och ett granatäpple, runt hela fällen av kåpan.

35. Och Aron ska ha den på sig när han gör tjänst, så att man hör ljudet från den när han går in i det heliga inför HERREN och när han kommer ut, för att han inte ska dö.

36. Och du ska göra en platta *av* rent guld, och på den ska du ingravera *som* på ett sigill: Helgad* åt HERREN.

*KJV: HELIGHET ÅT HERREN. KXII: HERRENS HELIGHET.

37. Och denna ska du fästa med ett mörkblått snöre, och den ska sitta på turbanen. På framsidan av turbanen ska den sitta.

38. Och den ska sitta på Arons panna, för att Aron ska bära skulden av de heliga tingen, som Israels barn ska helga i alla deras heliga gåvor. Den ska alltid vara på hans panna, så att de kan bli mottagna* inför HERREN.

*Karl XII: försonade.

39. Du ska väva livklädnaden av fint lingarn, och du ska göra en turban *av* fint lingarn och du ska göra ett bälte i broderad väv.

2 Mos. 39:27.

40. Och åt Arons söner ska du göra livklädnader, och du ska göra bälten åt dem. Och du ska göra huvudbonader åt dem till ära och prydnad.

41. Detta ska du klä på din bror Aron

¹KXII: Ljus och Fullkomlighet. Kan ha varit två kostbara stenar eller två trästycken som användes vid lottkastning för att utrota HERRENS vilja. Tummim kan också betyda "fullständig sanning", dvs. urim och tummim blir då alltså 'Ljus och sanning'. Enligt den grekiska översättningen Septuaginta så översätts det till: "uppenbarelse och sanning" (delosis kai aletheia).

och med honom även på hans söner, och smörja dem och inviga dem, och helga dem för att de ska tjäna som präster åt mig. 3 Mos. 8:12.

42. Du ska göra benkläder av linne åt dem för att skyla deras kön. De ska räcka från höfterna ner till lären.

43. Aron och hans söner ska ha dem på sig när de går in i uppenbarelsetältet* eller träder fram inför altaret för att göra tjänst i det heliga, så att de inte ådrar sig synd och dör. *Detta ska vara* en evig stadga för honom och hans efterkommande.

**KXII: vittnesbördets tabernakel.*

29 Kapitlet

Föreskrifter om prästernas invigning och om det dagliga offret. Guds helighet.

Detta är vad du ska göra med dem när du helgar* dem så de kan tjäna mig som präster: Ta en ung tjur och två felfria baggar,

3 Mos. 8:2. *KXII: viger.

2. och osyrat bröd och osyrade kakor blandat med olja, och osyrade tunnkakor smorda med olja. *Av fint vetemjöl ska du göra dem.*

3. Du ska lägga dem i en korg och bära fram korgen, tillsammans med tjuren och de två baggarna.

4. Och du ska föra fram Aron och hans söner till ingången av uppenbarelsetältet* och tvätta dem med vatten. *KXII: vittnesbördets tabernakel.

5. Och du ska ta kläderna och sätta på Aron, livklädnaden, kåpan till efoden, efoden och bröstskölden och binda efoden om honom med bältet.

6. Och du ska sätta turbanen på hans

huvud och fästa den heliga kronan på turbanen.

7. Sedan ska du ta smörjelseoljan och hälla på hans huvud och smörja honom. 3 Mos. 8:12.

8. Och du ska föra fram hans söner och sätta på dem livklädnader.

9. Och du ska spänna om dem bälten, Aron och hans söner, och sätta på dem huvudbonader. Och som en evig stadga ska prästadömet vara deras. Och du ska inviga Aron och hans söner. 4 Mos. 3:10. 5 Mos. 18:5.

10. Och du ska föra tjuren framför uppenbarelsetältet, och Aron och hans söner ska lägga sina händer på tjurens huvud. 3 Mos. 8:14.

11. Och du ska slakta tjuren inför HERREN *vid* ingången till uppenbarelsetältet.

12. Du ska ta av tjurens blod och stryka på altarets horn med ditt finger, och allt det andra blodet ska du hälla ut vid foten av altaret.

13. Och du ska ta allt fett, som omsluter inälvorna, och nätet över levern och båda njurarna och fettet på dem och bränna upp *det* på altaret. 3 Mos. 3:3.

14. Men tjurens kött, huden och hans tarminnehåll ska du bränna upp i eld utanför lägret. *Det är ett syndoffer.* 3 Mos. 4:11-14.

15. Du ska också ta den ena baggen, och Aron och hans söner ska lägga sina händer på baggens huvud, 3 Mos. 8:18.

16. och du ska slakta baggen och ta dess blod och stänka *det* runt om på altaret.

17. Du ska stycka baggen i delar och tvätta hans inälvor och hans ben och

lägga *dem* på styckena och huvudet.
 18. Och du ska bränna upp hela baggen på altaret. Det *är* ett brännoffer åt HERREN, en välbehaglig doft, ett eldsoffer åt HERREN.
 19. Och du ska ta den andra baggen, och Aron och hans söner ska lägga sina händer på baggens huvud.
3 Mos. 8:22.
 20. Och du ska slakta baggen och ta av hans blod och stryka på Arons högra örsnibb och på hans söners högra örsnibb och på tummen på deras högra hand och på stortån på deras högra fot och stänka blodet runt om på altaret.
 21. Och du ska ta av blodet som *är* på altaret och av smörjelseoljan och stänka *det* på Aron och på hans kläder och även på hans söner, *som är* med honom, och på deras kläder. Och han och hans kläder blir så helgade*, och även hans söner, *som är* med honom, och deras kläder *blir helgade*.
*KXII: invigda.
 22. Du ska också ta fett och den bakre delen av baggen och det fett som omsluter inälvorna, och nätet *över* levern och båda njurarna och fett på dem, och det högra låret, för detta *är* invigningsbaggen,
 23. och ett runt bröd och en oljebrodskaka och en tunn kaka ur korgen med de osyrade bröden, som *står* inför HERREN.
 24. Och du ska lägga alltsammans i Arons händer och i hans söners händer och vifta *det som* ett viftoffer inför HERREN.
 25. Och du ska ta emot *det* från deras händer och bränna *det* på altaret som ett brännoffer, till en välbehaglig doft,

inför HERREN. Det är ett eldsoffer åt HERREN.

26. Och du ska ta bringan av Arons invigningsbagge och vifta *den som* ett viftoffer inför HERREN, och detta ska vara din del.

27. Och du ska helga bringan av viftoffret, och låret av upphöjelseoffret som är viftat och som är upphöjt av invigningsbaggen, av *det som* tillhör Aron och av *det som* tillhör hans söner.

28. Och detta ska Aron och hans söner ha från Israels barn som en evig stadga för *det är* ett upphöjelseoffer. Och det ska vara en upphöjelsegåva från Israels barn av offret från deras fridsoffer, deras upphöjelseoffer till HERREN.
3 Mos. 7:34-36, 10:14.

29. Arons heliga kläder ska hans söner ha efter honom, för att de ska bli smorda i dem och invigda i dem.

30. I sju dagar ska de bäras av den bland hans söner som blir präst i hans ställe, när han går in i uppenbarelsetältet för att tjäna i det heliga.

31. Och du ska ta invigningsbaggen och koka hans kött på helig plats.

32. Köttet av baggen och brödet i korgen ska Aron och hans söner äta *vid* ingången till uppenbarelsetältet*.
*KXII: vittnesbördets tabernakel.

33. Och de ska äta *det*, varigenom deras försoning skedde vid deras invigning och helgande, men ingen främmande får äta *av det*, eftersom *det är* heligt.

34. Och om något blir över av invigningsköttet eller av brödet till följande morgon, så ska du bränna upp *det* i eld. Det får inte ätas, för *det är* heligt.

35. Så ska du göra med Aron och med hans söner, enligt allt som jag har befallt dig. I sju dagar ska du inviga dem.

36. Och du ska offra en ox varje dag som syndoffer för försoning. Och du ska rena altaret när du har gjort försoning för det, och du ska smörja det för att helga det.

37. I sju dagar ska du göra försoning för altaret och helga det, och altaret ska vara högheligt. Allting som kommer i beröring med altaret blir heligt.

38. Detta är vad du ska offra på altaret, två årsgamla lamm varje dag i all framtid.

39. Det ena lammet ska du offra på morgonen, och det andra lammet ska du offra på kvällen. 4 Mos. 28:3-4.

40. Till det första lammet en tiondels fint vetemjöl, blandat med en fjärdedels hin stött olja och en fjärdedels hin* vin till drickoffer.

*Ett hinmätt motsvarar omkr. 6 liter.

41. Och det andra lammet ska du offra på kvällen, med samma slags matoffer och drickoffer som på morgonen ska du offra det, till en välbehaglig doft, ett eldsoffer åt HERREN.

42. Detta ska vara ett dagligt brännoffer genom alla släktled vid ingången till uppenbarelsetältet* inför HERREN, där jag ska möta er för att tala med dig. *KXII: vittnesbördets tabernakel.

43. Och där ska jag möta med Israels barn, och det* ska vara helgat genom min härlighet. *KJV: tabernaklet.

44. Och jag vill helga uppenbarelsetältet och altaret. Jag ska också helga både Aron och hans söner för att tjäna mig som präster.

45. Och jag ska bo bland Israels barn

och vara deras Gud.

3 Mos. 26:11. 2 Kor. 6:16.

46. Och de ska förstå, att jag är HERREN deras Gud, som förde dem ut ur Egyptens land, så att jag kan bo bland dem. Jag är HERREN, deras Gud.

30 Kapitlet

*Rökelsealtaret, Lösepenningen, Kopparkaret
Smörjelseoljan. Rökelsen.*

Du ska göra ett altare att tända rökelse på. Av akacieträ ska du göra det. 2 Mos. 37:25.

2. Det ska vara fyrkantigt, en aln långt och en aln brett och två alnar högt. Hornen ska vara i ett stycke med det.

3. Och du ska överdra det med rent guld, dess ovansida, dess sidor runt om och dess horn. Och du ska göra en kant av guld runt om.

4. Två ringar av guld ska du göra till det, under kransen på två av dess hörn, på dess båda sidor. De ska vara hållare för stängerna så att det kan bäras.

5. Stängerna ska du göra av akacieträ och överdra dem med guld.

6. Och du ska ställa det framför förlåten, som hänger framför vittnesbördets ark, framför nådstolen som är ovanpå vittnesbördet, där jag ska möta med dig.

7. Och Aron ska tända väldoftande rökelse på det varje morgon. När han gör i ordning lamporna, ska han bränna rökelse på det.

8. Och när Aron sätter upp lamporna på kvällen ska han bränna rökelse på det. Ett ständigt rökelseoffer inför HERREN genom alla släktled.

9. Ni ska inte offra främmande rökelse

på det, inte heller brännoffer, inte spisoffer, inte heller ska ni hålla ut drickoffer på det.

3 Mos. 10:1-2.

10. På dess horn ska Aron en gång om året bringa försoning med blodet från försoningssyndoffret. En gång om året ska han bringa försoning för det genom alla släktled. Det *är* det allra heligaste för HERREN.

11. Och HERREN talade till Mose och sa:

12. När du räknar summan av Israels barn efter deras antal, då ska var och en ge åt HERREN lösepenning för sin själ, när du räknar dem, för att det inte ska komma någon plåga bland dem när *du* räknar dem.

2 Mos. 38:25-26. 4 Mos. 1:2.

13. Var och en som ingår bland de räknade ska ge en halv sikel, efter tempelvikt. En sikel *är* 20 gera. En halv sikel *ska vara* en offergåva åt HERREN.

3 Mos. 27:25. 4 Mos. 3:47.

14. Var och en som ingår bland de räknade, från 20 års ålder och uppåt, ska ge en offergåva åt HERREN.

15. Den rike ska inte ge mer och den fattige inte mindre än en halv sikel, när *de* ger offergåvan åt HERREN till försoning för era själar.

16. Och du ska ta emot försoningspengarna av Israels barn och ge dem till tjänsten vid uppenbarelsetältet*, så det kan vara till en påminnelse för Israels barn inför HERREN, att bringa försoning för era själar.

**KXII: vittnesbördets tabernakel.*

17. Och HERREN talade till Mose och sa:

18. Och du ska göra ett tvättkar *av* koppar med kopparfot, för tvättning. Du ska ställa det mellan

uppenbarelsetältet och altaret, och du ska hålla vatten i det.

2 Mos.38:8. 40:30.

19. Och Aron och hans söner ska tvätta sina händer och fötter där.

20. När de går in i uppenbarelsetältet, ska de tvätta sig med vatten, så att de inte dör, eller när de går fram till altaret för att göra tjänst och bränna eldoffer åt HERREN.

21. De ska tvätta sina händer och sina fötter, så att de inte dör. Detta ska vara en evig stadga för dem, för honom och hans efterkommande genom alla släktled.

22. Vidare talade HERREN till Mose och sa:

23. Ta dig kryddor av bästa slag, 500 *siklar* flytande myrra, hälften så mycket doftande kanel, 250 siklar, och av doftande kalmus 250 *siklar*,

24. 500 *siklar* kassia, efter tempelvikt, och en hin olivolja.

2 Mos. 37:29.

25. Och du ska göra en helig smörjelseolja av det, en konstmässigt beredd salva. Det ska vara en helig smörjelseolja.

3 Mos. 8:10.

26. Och du ska smörja uppenbarelsetältet och vittnesbördets ark, 27. och bordet och alla dess tillbehör och ljusstaken och dess tillbehör och rökelsealtaret,

28. och brännoffersaltaret och alla dess tillbehör och tvättkaret med dess fot.

29. Du ska helga dem, så att de blir högheliga. Allt som rör vid dem blir heligt.

4 Mos. 4:15.

30. Du ska smörja Aron och hans söner och inviga dem så att *de* kan tjäna mig som präster.

31. Du ska tala till Israels barn

och säga: Detta ska vara en helig smörjelseolja för mig genom alla släktled.

32. Den får inte utgjas på *någon* människas kropp, inte heller får ni göra *någon* liknande efter denna sammansättning. Helig är den, och helig ska den vara för er.

33. Den som gör *en sådan* blandning eller den som använder den på *någon* obehörig, ska utrotas ur sitt folk.

34. Och HERREN sa till Mose: Ta väldoftande kryddor, stakte, sjönagel och galban, och ren rökelse med *dessa* väldoftande kryddor. Det ska vara lika mycket av varje slag.

35. Och du ska göra rökelse av dem, konstmässigt beredd*, blandad tillsammans**, ren och helig.

**KJV: tillagad enligt apotekarkonst.*

***Alt. övers. saltad.*

36. *En del* av den ska du stöta till pulver och lägga det framför vittnesbördet i uppenbarelsetältet*, där jag ska möta dig. Den ska vara det allra heligaste för er.

**KXII: vittnesbördets tabernakel.*

37. Den rökelse som ni gör enligt denna sammansättning får ni inte göra åt er själva. Den ska du hålla helig för HERREN.

38. Den som gör något som liknar detta, för att känna doften av den, han ska utrotas ur sitt folk.

31 Kapitlet

Besaleel och Oholiab kallade att leda arbetet för konsthantverk. Sabbaten. Mose får Lagens tavlor.

HERREN talade till Mose och sa:
2. Se, Besalel har jag kallat vid namn, son till Uri, son till Hur, av Juda stam,

2 Mos. 35:30, 36:1-2.

3. och jag har fyllt honom med Guds Ande, med vishet, förstånd och kunskap och allt slags hantverksskicklighet,

4. så att han kan tänka ut konstfulla arbeten och utföra dem i guld, silver och koppar,

5. att slipa stenar till infattning, att snida i trä och att utföra alla slags hantverk.

6. Och se, jag har gett honom Oholiab, Ahisamaks son, av Dans stam till medhjälpare. Jag har gett visdom i hjärtat, åt alla som i sitt hjärta är visa, så att de kan göra allt som jag har befallt dig:

7. uppenbarelsetältet* och vittnesbördets ark och nådastolen ovanpå den och tältets** alla tillbehör,

2 Mos 35:11f. 39:33-41.

**KXII: vittnesbördets tabernakel. **tabernaklets.*

8. bordet med dess tillbehör, ljusstaken av rent guld med alla dess tillbehör, rökelsealtaret,

9. brännoffersaltaret med alla dess tillbehör, tvättkaret med dess fot,

10. ämbetskläderna, och de heliga kläderna för prästen Aron, och hans söners kläder som de ska använda när de tjänar som präster,

11. smörjelseoljan och den väldoftande rökelsen till det heliga, allt ska de göra så som jag har befallt dig.

12. Och HERREN talade till Mose och sa:

13. Tala du till Israels barn och säg: Sannerligen, mina sabbater ska ni hålla, för de är ett tecken mellan mig och er, genom alla släktled, för att *ni* ska veta att jag är HERREN som helgar er.

1 Mos. 2:2. 2 Mos. 20:8. Hes. 20:12.

14. Ni ska hålla sabbaten, för den är

helig för er. Den som vanhelgar den ska sannerligen döden dö, för var och en som utför *något* arbete på den dagen, hans själ ska utrotas ur hans folk.

15. Sex dagar ska man arbeta, men den sjunde dagen *är* det sabbat för vila, helig åt HERREN. Var och en som utför *något* arbete på sabbatsdagen, han ska sannerligen döden dö.

2 Mos. 23:12.

16. Därför ska Israels barn hålla sabbaten, de ska fira sabbaten genom alla släktled *som* ett evigt förbund.

17. Den *är* ett evigt tecken mellan mig och Israels barn, för *på* sex dagar gjorde HERREN himmel och jord, men på den sjunde dagen vilade han och återhämtade sig.

18. När Gud hade talat färdigt med Mose på Sinai berg, gav han honom vittnesbördets två tavlor, tavlor av sten, skrivna med Guds finger.

2 Mos. 32:16. 5 Mos. 9:10.

32 Kapitlet

Guldkalven. Guds vrede, Moses förbön och iver. Folkets straff.

När folket såg att Mose dröjde att komma ner från berget samlade sig folket till Aron och sa till honom: Stå upp och gör oss gudar som kan gå framför oss, *för* vad som har hänt den där Mose, mannen som förde oss upp från Egyptens land, det vet vi inte.

Ps. 106:19. Apg. 7:40.

2. Aron sa till dem: Ta guldringarna ur öronen på era hustrur, era söner och era döttrar och kom till mig med *dem*.

3. Då tog allt folket av sig guldringarna som de *hade* i öronen och bar *dem* till Aron.

4. Han tog emot *det* från deras hand, och formade det med en mejsel och gjorde av det en gjuten kalv. Och de sa: Detta *är* din gud*, O Israel, som har fört dig upp från Egyptens land.

*KJV och KXII: *dessa är dina gudar.*

5. När Aron såg *detta*, byggde han ett altare framför den och lät kungöra och sa: I morgon *är* det en HERRENS högtid.

6. Och de steg upp tidigt på morgonen och offrade brännoffer och bar fram tackoffer*, och folket slog sig ner för att äta och dricka, och stod upp för att roa sig.

1 Kor. 10:7. *KJV: *fredsoffer.*

7. Då sa HERREN till Mose: Gå nu ner, för ditt folk, som du har fört ut ur Egyptens land, har gjort *något* fruktansvärt.

5 Mos. 9:12.

8. De har redan vikit av från den väg, som jag har befallt dem att gå. De har gjort sig en gjuten kalv, och de har tillbett den och offrat till den och sagt: Detta *är* din gud*, O Israel, som har fört dig upp från Egyptens land.

*KJV och KXII: *Dessa är dina gudar.*

9. Och HERREN sa till Mose: Jag har sett detta folk, och se, det *är* ett hårdnackat folk.

2 Mos. 33:3. Apg. 7:51.

10. Låt mig nu vara, så att min vrede kan brinna mot dem och förtära dem. Men av dig vill jag göra ett stort folk.

4 Mos. 14:12-16. 5 Mos. 9:14.

11. Men Mose bönföll inför HERREN, sin Gud, och sa: HERRE, varför skulle din vrede brinna mot ditt folk, som du med stor makt och väldig hand har fört ut ur Egyptens land?

5 Mos. 9:26-29. Ps. 106:23. Jer. 32:21.

12. Varför skulle egyptierna tala och säga: Med onda avsikter förde han dem ut för att döda dem bland bergen och utrota dem från jordens yta?

Vänd dig från din glödande vrede och ångra det onda mot ditt folk.

⁴ Mos. 14:13.

13. Kom ihåg Abraham, Isak och Israel, dina tjänare, åt vilka du har svurit vid dig själv och sagt till dem: Jag ska föröka era efterkommande såsom stjärnorna på himlen, och hela det land som jag har talat om, ska jag ge åt era efterkommande, och de ska få *det* till arvedel för evigt.

¹ Mos. 12:7, 15:5, 22:16-17.

¹ Mos. 26:24, 28:13, 48:16. Hebr. 6:13-14.

14. Och HERREN ångrade det onda som han hade tänkt göra mot sitt folk.

15. Och Mose vände om och gick ner från berget och bar vittnesbördets två tavlor i sina händer. Det *var* skrivet på tavlornas båda sidor, både på framsidan och på baksidan *var* det skrivet.

² Mos. 34:29.

16. Tavlorna *var* Guds verk, och skriften *var* Guds skrift, inristad på tavlorna.

² Mos. 31:18.

17. När Josua hörde oväsendet när folket skrek, sa han till Mose: *Det hörs* krigsrop i lägret.

18. Men han sa: *Det är* inte ljudet av segerrop, inte heller ljudet av klagan efter nederlag, *utan* det är ljudet av sång jag hör.

19. Och det hände, så snart som han närmade sig lägret, och fick se kalven och dansen, att Mose vrede upptändes, och han kastade tavlorna ifrån sig och slog sönder dem nedanför berget.

⁵ Mos. 9:17.

20. Och han tog kalven, som de hade gjort, och brände *den* i eld och krossade *den* till pulver, och strödde *det* i vatten och lät Israels barn dricka *av det*.

⁵ Mos. 9:21.

21. Och Mose sa till Aron: Vad har

detta folk gjort dig, eftersom du har lagt en så stor synd på dem?

22. Och Aron svarade: Låt inte min herres vrede upptändas. Du vet att detta folk *är* ont,

23. för de sa till mig: Gör oss gudar, som kan gå framför oss, för *när det gäller* denne Mose, mannen som förde oss ut ur Egyptens land, så vet vi inte vad som har hänt med honom.

24. Och jag sa till dem: Var och en som har guld ska ta av sig *det*. Och de gav *det* åt mig, och jag kastade det i elden, och ut kom denna kalv.

25. När Mose såg att folket *var* nakna*, (för Aron hade gjort dem nakna*, till skam för *dem* bland deras fiender),

**KXII: lössläppta.*

26. ställde sig Mose i porten till lägret och sa: Den som *är* på HERRENS sida, *kom hit* till mig! Då samlade sig alla Levis söner till honom.

27. Och han sa till dem: Så säger HERREN, Israels Gud: Var och en ska spanna på sig svärdet vid sin sida *och* gå genom lägret fram och tillbaka, från port till port och var och en ska döda sin bror, var och en sin vän och var och en sin nästa.

⁵ Mos. 33:9.

28. Och Levis barn gjorde som Mose hade sagt dem. Och på den dagen föll omkring 3 000 män av folket.

29. För Mose hade sagt: Invig er själva till HERREN i dag, även var och en på sin son och på sin bror, så han kan ge en välsignelse över er i dag.

30. Och det skedde nästa dag att Mose sa till folket: Ni har begått en stor synd. Och jag ska nu stiga upp till HERREN. Kanske jag kan bringa försoning för er synd.

31. Och Mose återvände till HERREN

och sa: O, detta folk har begått en stor synd, och har gjort sig gudar av guld. 32. Och nu, om du ändå ville förlåta deras synd, och om inte, så ber jag dig att stryka ut mig ur din bok som du har skrivit.

Ps. 69:29. Jes. 4:3.
Dan. 12:1. Rom. 9:3.

33. HERREN sa till Mose: Den som har syndat mot mig, honom ska jag stryka ut ur min bok.

34. Därför gå nu och led folket dit jag har sagt dig. Se, min ängel ska gå framför dig. Men på den dagen när jag hemsöker dem, ska jag hemsöka dem för deras synd.

35. Och HERREN straffade folket för att de hade gjort kalven, den som Aron gjorde.

33 Kapitlet

Folkets ånger och bot. Uppenbarelsetältet. Mose talar med Gud och begär att få se hans härlighet.

HERREN sa till Mose: Bryt upp *Hoch* dra härifrån, du och folket, som du har fört ut ur Egyptens land, till det land som jag med ed lovade åt Abraham, Isak och Jakob, då jag sa: Åt dina efterkommande ska jag ge det.

1 Mos. 12:7.

2. Jag ska sända en ängel framför dig - och jag ska driva ut kananeerna, amoreerna, hetiterna, perisseerna, hiveerna och jebuseerna,

2 Mos. 23:20, 32:34.

3. - in i ett land som flyter av mjölk och honung, för jag vill inte själv gå upp med er, så att jag inte förgör dig under vägen, eftersom du *är* ett hårdnackat folk.

4. Och när folket hade hört dessa hårda ord*, sörjde de, och ingen tog på sig sina smycken. **KXII: detta onda talet.*

5. För HERREN hade sagt till Mose: Säg till Israels barn: Ni *är* ett hårdnackat folk. Om jag för ett ögonblick kom mitt ibland dig, skulle jag förgöra dig. Därför, lägg nu av dig dina smycken så jag kan veta vad jag ska göra med dig.

2 Mos. 32:9. 5 Mos. 9:13.

6. Israels barn tog då av sig sina smycken vid Horebs berg.

7. Och Mose tog tältet* och slog upp det utanför lägret, långt ifrån lägret, och kallade det uppenbarelsetältet*. Och det hände *att* var och en som ville rådfråga HERREN, gick ut till uppenbarelsetältet* som *var* utanför lägret.

**KXII: vittnesbördets tabernakel.*

8. Och det hände, när Mose gick ut till tältet, *att* allt folket reste sig upp, och var och en ställde sig *vid* ingången till sitt tält och såg efter Mose, tills han hade gått in i tältet.

9. Och det hände, så snart Mose gick in i tältet, sänkte molnstoden sig och blev stående *vid* ingången till tältet, och *han* talade med Mose.

10. Allt folket såg molnstoden stå *vid* ingången till tältet, och allt folket reste sig upp och tillbad*, var och en *vid* ingången till sitt tält.

**KXII: bugade sig.*

11. Och HERREN talade med Mose, ansikte mot ansikte, så som en man talar med sin vän. Och han vände tillbaka till lägret. Men hans tjänare, Josua, Nuns son, en ung man, lämnade inte tältet.

4 Mos. 11:28, 12:8, 27:18. 5 Mos. 34:10.

12. Och Mose sa till HERREN: Se, du säger till mig: För upp detta folk! Men du har inte låtit mig veta vem du vill sända med mig fastän du har sagt: Jag känner dig vid namn, och du har också funnit nåd för mina ögon.

13. Därför ber jag dig, om jag nu har funnit nåd för dina ögon, att du visar mig din väg så att jag kan lära känna dig, för att jag må finna nåd för dina ögon. Och tänk på att detta folk *är* ditt folk.

Ps. 103:7.

14. Och han sa: Min närvaro* ska gå *med dig*, och jag ska ge dig ro**.

*KXII: mitt ansikte. **KXII: därmed vill jag leda dig.

15. Och han sa till honom: Om inte din närvaro går *med oss*, så låt oss inte dra upp härifrån.

16. För hur ska man kunna veta här, att jag och ditt folk har funnit nåd för dina ögon, *om* inte du går med oss, så att vi, jag och ditt folk, blir avskilda från alla andra folk som *finns* på jordens yta?

17. Och HERREN sa till Mose: Jag ska också göra detta, som du har talat om, för du har funnit nåd för mina ögon, och jag känner dig vid namn.

18. Och han sa: Jag ber dig, låt mig få se din härlighet!

19. Och han sa: Jag ska låta all min godhet gå förbi framför dig och jag ska utropa namnet HERREN framför dig. Jag ska vara nådig mot den jag vill vara nådig emot, och jag ska visa barmhärtighet* mot den jag vill visa barmhärtighet* emot.

2 Mos. 34:6. Rom. 9:15. *KXII: förbarma mig.

20. Men han sa: Du kan inte se mitt ansikte, för ingen människa kan se mig och leva.

Dom. 6:22, 13:22. Jes. 6:5

21. Och HERREN sa: Se, *här är* en plats nära mig, ställ dig på klippan.

22. Och det ska hända, när min härlighet går förbi, att jag ska ställa dig i en klyfta i klippan, och jag ska täcka dig med min hand medan jag går förbi.

23. Och när jag tar bort min hand, ska du få se mig bakifrån, men mitt ansikte kan man inte se.

34 Kapitlet

Mose åter på Sinai. Förbundet förnyas. Nya lagtavlor. Moses ansikte strålar.

HERREN sa till Mose: Hugg ut två stentavlor åt dig, likadana som de förra, så ska jag skriva samma ord på *dessa* tavlor, som var på de förra tavlorna, som du slog sönder. 5 Mos. 10:1.

2. Var redo i morgon bitti, och tidigt i morgon ska du gå upp på Sinai berg och ställa dig där inför mig på bergets topp.

3. Och ingen människa får komma upp med dig. Inte heller får någon människa visa sig på hela berget. Låt inte heller får eller nötboskap få beta framför detta berg.

4. Mose högg ut två stentavlor, likadana som de förra. Tidigt på morgonen stod Mose upp och gick upp på Sinaiberget, så som HERREN hade befallt honom, och han tog med sig de två stentavlorna i sin hand.

5. Och HERREN steg ner i molnskyn och ställde sig där med honom och utropade HERRENS namn.

2 Mos. 33:19.

6. Och HERREN gick förbi honom och utropade: HERREN, HERREN Gud, barmhärtig och nådig, långmodig och överflödande i godhet och sanning,

7. som bevarar nåd mot tusenden och förlåter missgärning, överträdelse och synd, och ska på intet sätt frikänna *den skyldige, och som* straffar fädernas missgärning på barn och barnbarn intill tredje och fjärde led.

2 Mos. 20:5-6. 4 Mos. 14:18.

5 Mos. 5:9, 7:9. Jer. 32:18. Mika 7:18. Nah. 1:3.

8. Då böjde Mose sig hastigt ner mot jorden och tillbad.

9. Och han sa: Om jag nu har funnit nåd för dina ögon, Herre, så låt Herren, jag ber dig, gå mitt ibland oss, för det *är* ett hårdnackat folk, och förlåt oss vår missgärning och vår synd och låt oss vara din arvedel.

10. HERREN svarade: Se, jag sluter ett förbund. Inför hela ditt folk ska jag göra under, sådana som aldrig har gjorts på jorden och inte heller hos något folk. Och hela det folk som du *är* mitt ibland ska se Herrens verk, för de gärningar inger fruktan som jag ska göra med dig.

11. Ge akt* på det som jag befäller dig i dag. Se, jag ska driva bort amoreerna, kananeerna, hetiterna, perisseerna, hiveerna och jebuseerna för dig.

**KXII: Håll det.*

12. Akta dig, så att du inte sluter förbund med invånarna i landet dit du går, så att de inte blir till en snara bland er.

2 Mos. 23:32. 5 Mos. 7:2.

13. I stället ska ni bryta ner deras altaren, krossa deras avgudabilder och hugga ner deras aseror*.

Dom. 6:25. **KXII och KJV: lundar.*

Alt. övers. Astartebilder.

14. För du ska inte tillbe någon annan gud, för HERREN, vars namn *är* Nitälskare*, *är* en nitälskande* Gud,

2 Mos. 20:5. 5 Mos. 4:24, 5:9, 6:15.

Jos. 24:19. Nah. 1:2. **KJV: svartsjuk.*

15. så att du sluter förbund med invånarna i landet, när de horar* med sina gudar och offerar till sina gudar och inbjuder dig, och du äter av deras offer,

**avgudadyrkan.*

16. och du tar deras döttrar till hustrur åt dina söner, och deras döttrar horar med sina gudar, och de förleder dina

söner till att också hora med deras gudar. 4 Mos. 25:1-3. 5 Mos. 7:3. 1 Kung. 11:1-6.

17. Du ska inte göra några gjutna gudar åt dig.

2 Mos. 20:4. 3 Mos. 19:4.

18. Det osyrade brödets högtid ska du hålla. I sju dagar ska du äta osyrat bröd, som jag har befallt dig, på den bestämda tiden i månaden Abib. För i månaden Abib drog du ut ur Egypten.

2 Mos. 12:15. 5 Mos. 16:1.

19. Allt som öppnar moderlivet *är* mitt, liksom allt förstfött av hankön bland din boskap, det *må vara* oxer eller får.

2 Mos. 13:2, 22:29-30.

4 Mos. 18:15. Luk. 2:23.

20. Men ett förstfött åsnefölska ska du lösa med ett lamm, och om du inte löser *det* ska du bryta nacken av det. Varje förstfödd av dina söner ska du lösa. Ingen ska träda fram inför mig tomhänt.

5 Mos. 16:16.

21. Sex dagar ska du arbeta, men på den sjunde dagen ska du vila. Också under plöjningstid och skördetid ska du vila.

2 Mos. 20:8f, 23:12, 31:15, 35:2.

5 Mos. 5:12. Luk. 13:14.

22. Du ska hålla veckohögtiden när du skördar det första vetet och bärgningshögtiden vid årets slut.

2 Mos. 23:16.

23. Tre gånger om året ska alla dina män träda fram inför Herren* GUD, Israels Gud.

2 Mos. 23:17. 5 Mos. 16:16. **Hebr. Adonai.*

24. För jag ska driva undan hedningarna för dig och utvidga dina gränser, och inte heller ska någon stå efter ditt land, när du tre gånger om året drar upp för att träda fram inför HERREN, din Gud.

25. Du ska inte offra blodet av mitt slaktoffer tillsammans med syrat bröd*. Inte heller ska påskhögtidens

slaktoffer lämnas kvar över natten till följande dag.

2 Mos. 12:10. 23:18.
*KJV: surdeg.

26. Det bästa* av den första skörden på din mark ska du föra till Herrens, din Guds, hus. Du ska inte koka en killing i sin moders mjölk.

2 Mos. 23:19. 5 Mos. 14:21. *KJV: första.

27. HERREN sa till Mose: Skriv ner dessa ord, för i enlighet med dessa ord har jag slutit ett förbund med dig och med Israel.

2 Mos. 24:4.

28. Och han blev kvar där med HERREN i fyrtio dagar och fyrtio nätter. Han varken åt bröd eller drack vatten. Och han skrev på tavlorna förbundets ord, de tio budorden*.

2 Mos. 24:18. 5 Mos. 4:13, 9:9, 10:4. *KXII: de tio ord.

29. Och det hände, när Mose gick ner från Sinaiberget, med vittnesbördets två tavlor i Mose hand, när han kom ner från berget, att Mose inte visste att hans ansiktes hy strålade, därför* att han hade talat med honom.

2 Kor. 3:7. *KJV: medan.

30. Och Aron och alla Israels barn såg Mose, och se, hans ansiktes hy strålade. Och de fruktade för att komma nära honom.

31. Då kallade Mose på dem och både Aron och alla ledarna i församlingen vände tillbaka till honom, och Mose talade med dem.

32. Därefter kom alla Israels barn fram till honom, och han gav dem alla de bud* som HERREN hade talat med honom på Sinai berg.

*KXII: han befallde dem.

33. När Mose hade talat färdigt med dem, hängde han ett täckelse över sitt ansikte.

2 Kor. 3:13.

34. Och när Mose gick in inför HERREN för att tala med honom, tog

han av täckelset tills han gick ut igen. Och när han kom ut, talade han till Israels barn om allt det som han hade fått befallning om.

35. Och när Israels barn såg på Moses ansikte hur hans ansiktes hy strålade, hängde Mose tillbaka täckelset över sitt ansikte tills han gick in för att tala med honom.

35 Kapitel

*Sabbatsbudet. Insamling till tabernaklet.
Byggmästarna för arbetet.*

Mose samlade hela menigheten av Israels barn och sa till dem: Detta är vad* HERREN har befallt att ni ska göra:

*KJV: de orden som.

2. I sex dagar ska arbete utföras, men på den sjunde dagen ska vara en helig dag för er, en sabbatsvila åt HERREN. Var och en som utför något arbete på den dagen ska dödas.

2 Mos. 20:8-11, 23:12, 31:15. 4 Mos. 15:32-36.

3. Ni ska inte tända eld i någon av era boningar på sabbatsdagen.

4. Och Mose talade till hela menigheten av Israels barn och sa: Detta är vad HERREN befallt och sagt:

5. Samla in bland er en offergåva till HERREN. Var och en som har ett villigt hjärta, låt honom bära fram en offergåva åt HERREN, guld, silver och koppar,

2 Mos. 25:2.

6. och mörkblått, purpurrött och karmosinrött garn, fint lingarn, och gethår,

7. rödfärgat baggskinn, tahasskinn* och akacieträ,

*KJV: grävlingsskinn.

8. olja till ljusstaken, kryddor till smörjelseoljan och till den väldoftande rökelsen,

9. onyxstenar och stenar att sätta på efoden och på bröstskölden.

10. Alla med visdom i hjärtat* bland er ska komma och tillverka allt som HERREN har befallt.

**KXII: Den ibland er som är förständig.*

11. Tabernaklet, dess tält och överdrag, dess hakar och dess brädor, tvärbjälkar, stolpar och dess socklar,
12. arken och stängerna till den, nådastolen och förlåten som skyler,

2 Mos. 26:1-14.

13. bordet och dess stänger och alla dess tillbehör och skådebröden,

2 Mos. 25:23-30.

14. ljusstaken till att lysa och dess tillbehör och dess lampor och oljan till ljusstaken,

2 Mos. 25:31-39.

15. och rökelsealtaret och dess stänger och smörjelseoljan och den väldoftande rökelsen och förhänget för ingången till tabernaklet,

2 Mos. 30:1-10.

16. brännoffersaltaret med dess koppargaller, dess stänger och alla dess tillbehör, tvättkaret med dess fot,

2 Mos. 27:1-8, 30:17-21

17. omhängena till förgården, dess stolpar och socklar och förhänget för porten till förgården,

18. tältpluggarna till tabernaklet och pluggarna till förgården och med deras tältlinor,

19. kläderna till tjänsten i det heliga, de heliga kläderna till prästen Aron, och kläderna till hans söner, för att tjäna som präster.

20. Och hela menigheten av Israels barn gick bort från Mose.

21. Och de kom, var och en som blev manad i sitt hjärta, och var och en som hade en villig ande till detta, bar

fram gåva till HERREN för arbetet på uppenbarelsetältet*, till all tjänst där, och till de heliga kläderna.

**KXII: vittnesbördets tabernakel.*

22. Och de kom, både män och kvinnor, alla som hade ett villigt hjärta och bar fram armband, örhängen, ringar, halssmycken, och alla slags föremål av guld, och var och en som offrade bar fram en gåva* av guld till HERREN.

**KXII: viftoffer.*

23. Var och en som ägde mörkblått, purpurrött och karmosinrött *garn*, fint lingarn, och gethår, rödfärgat baggskinn och tahasskinn*, bar fram *det*.

**KJV: grävlingsskinn.*

24. Var och en som bar fram en gåva av silver och koppar kom med den som en HERRENS offergåva. Och var och en som hade akacieträ hos sig till något tjänstens verk, bar fram *det*.

25. Alla kvinnor med visdom i hjärtat, spann med sina händer och bar fram det som de hade spunnit, mörkblått, purpurrött och karmosinrött *garn* samt fint lingarn.

26. Och alla kvinnor som av visdom* kände sig manade i sitt hjärta, spann gethår.

**KXII: var skickliga.*

27. Ledarna bar fram onyxstenar och stenar att sätta på efoden och på bröstskölden,

28. och kryddor och olja till belysningen och till smörjelseoljan, och till den väldoftande rökelsen.

29. Varje man och kvinna av Israels barn som hade ett villigt hjärta att offra, bar fram frivilliga gåvor till HERREN för alla slags arbeten som HERREN, genom Mose hand, hade befallt dem att göra.

30. Och Mose sa till Israels barn: Se, HERREN har kallat Besalel vid namn, son till Uri, son till Hur, av Juda stam, 2 Mos. 31:2-5.
 31. och har fyllt honom med Guds Ande, med vishet och förstånd och kunskap och skicklighet att utföra allt slags hantverk,
 32. att tänka ut konstnärliga arbeten och utföra dem i guld, i silver och i koppar,
 33. och till att slipa stenar för infattning och snida i trä och utföra alla slags konstfulla arbeten.
 34. Och han har nerlagt i hans hjärta så att han kan undervisa, tillsammans med Oholiab, Ahisamaks son, av Dans stam.
 35. Han har fyllt dem med vishet i hjärtat till att utföra alla slags snideriarbeten, konstvävnader och brokiga vävnader i mörkblått, purpurrött och karmosinrött *garn* och fint lingarn, och *annan* vävnad, *ja, även* dem som utför alla slags uppgifter och dem som tänker ut konstfulla arbeten.

36 Kapitlet

Tabernaklets byggnad påbörjas

Då arbetade Besalel och Oholiab och alla män med visdom i hjärtat, åt vilka HERREN hade gett visdom och förstånd till att veta hur de skulle utföra alla slags arbeten till den tjänst som hörde till helgedomen, enligt allt det som HERREN hade befallt. 2 Mos. 31:2f.

2. Och Mose kallade till sig Besalel och Oholiab och alla män med visdom i hjärtat, i vilkas hjärta HERREN hade gett visdom, alla som manades i sitt hjärta att komma och utföra arbetet.
 3. Och de tog emot av Mose alla de gåvor som Israels barn hade burit fram till det arbete som hörde till helgedomens tjänst, för att göra den färdig. Och de fortsatte att bära fram frivilliga gåvor till honom varje morgon.
 4. Då kom alla de visa som utförde allt arbete på helgedomen, var och en från sitt arbete som de höll på med,
 5. och de talade till Mose och sa: Folket bär fram mycket mer än vad som behövs för att utföra arbetet, som HERREN har befallt oss att göra.
 6. Då befallde Mose att man skulle kungöra i lägret och säga: Ingen, vare sig man eller kvinna ska göra något mer arbete för gåvan till helgedomen. Då upphörde folket att bära fram gåvor.
 7. För materialet som de hade var tillräckligt för allt det arbete som skulle utföras, ja, mer än nog.
 8. Och de män med visdom i hjärtat bland dem som arbetade på tabernaklet, gjorde tio tältvåder *av* tvinnat fint lingarn, mörkblått, purpurrött och karmosinrött. *Med* keruber i konstnärligt arbete gjorde man dem. 2 Mos. 26:1-14.
 9. Längden av varje våd *var* 28 alnar och bredden fyra alnar. Det *var* samma mått på alla våderna.
 10. Och man fogade samman fem av våderna med varandra, och *de andra* fem våderna fogade man samman med varandra.
 11. Och man satte öglor av mörkblått

garn i kanten av den yttersta våden på det hopsatta stycket. Och man gjorde på samma sätt i kanten på den våd som satt ytterst i det *andra* hopsatta stycket.

12. 50 öglor satte man på den ena våden, och 50 öglor satte man ytterst på motsvarande våd i det andra hopsatta stycket, så att öglorna motsvarade varandra.

13. Och man gjorde 50 hakar av guld och fogade samman våderna med hakarna, så att tabernaklet blev en helhet.

14. Och man gjorde tältvåder *av* gethår till ett tält över tabernaklet, elva våder gjorde man.

15. Längden av varje våd *var* 30 alnar, och bredden av varje våd *var* fyra alnar. De elva våderna *hade* samma mått.

16. Man fogade samman fem våder för sig, och sex våder för sig.

17. Och man gjorde 50 öglor i kanten av den yttersta våden i det ena hopfogade stycket, och 50 öglor i kanten på den yttersta våden i det andra hopfogade stycket.

18. Man gjorde 50 hakar *av* koppar för att foga samman tältet till en helhet.

19. Och man gjorde ett överdrag för tältet *av* rödfärgat baggskinn, och ovanpå *detta*, ett överdrag av tahasskinn*.

**KJV: grävlingsskinn.*

20. Till tabernaklet gjorde man brädor *av* akacieträ och ställde dem upprätt.

21. Varje bräda *var* tio alnar lång och varje bräda var en och en halv aln bred.

22. På varje bräda sattes två tappar, hopfogade* med varandra. Så gjorde man med alla brädorna till tabernaklet.

**KJV: med samma avstånd från varandra.*

23. Och man gjorde brädor till tabernaklet, 20 brädor på södra sidan, åt söder.

24. Och man gjorde 40 socklar av silver under de 20 bräderna. Två socklar under varje bräda för dess två tappar.

25. Och på andra sidan av tabernaklet, mot norr, gjorde man 20 brädor.

26. Och deras 40 socklar av silver, två socklar under varje bräda.

27. På tabernaklets baksida*, åt väster, gjorde man sex brädor.

**KJV: tabernaklets sidor.*

28. och man gjorde två brädor för tabernaklets hörn på baksidan*.

**KJV: på dess båda sidor.*

29. Och de var hopfogade nertill, och likaså hopfogade upptill i en ring. Så gjorde man med dem båda, i de båda hörnen.

30. Och det var åtta brädor med sina 16 socklar av silver, två socklar under varje bräda.

31. Man gjorde fem tvärbjälkar av akacieträ, till brädorna på den ena sidan av tabernaklet,

2 Mos. 26:26.

32. och fem tvärbjälkar till brädorna på den andra sidan av tabernaklet, och fem tvärbjälkar till brädorna på baksidan* av tabernaklet, åt väster.

**KJV: sidorna.*

33. Man gjorde den mellersta tvärbjälken så att den gick tvärs över på mitten av brädorna, från den ena änden till den andra.

34. Brädorna överdrog man med guld, och ringarna *där* tvärbjälkarna skjuts in, gjordes *av* guld, och tvärbjälkarna överdrog man med guld.

35. Man gjorde förlåten* *av* mörkblått, purpurrött och karmosinrött

och tvinnat fint lingarn. Man gjorde den i konstvävnad *med* keruber på.

2 Mos. 26:31. *förhänget mellan det heliga och det allra heligaste.

36. Och till den gjorde man fyra stolpar *av* akacieträ, och överdrog dem med guld, krokarna till dem *var av* guld och man göt till dem fyra socklar av silver.

37. Och man gjorde ett förhänge vid ingången till tältet* *av* handarbetat mörkblått, purpurrött och karmosinrött *garn* samt tvinnat fint lingarn,

*KJV och KXII: tabernaklet.

38. och fem stolpar med sina krokar. Man överdrog dess översta del och dess band med guld men deras fem socklar *var av* koppar.

37 Kapitlet

Vittnesbördets ark, nådastolen, bordet, ljusstaken, rökelsealtaret och oljan.

Besalel gjorde arken *av* akacieträ, två och en halv aln lång och en och en halv aln bred och en och en halv aln hög,

2 Mos. 25:10f.

2. och överdrog den med rent guld både insidan och utsidan, och gjorde en guldkant runt den.

3. Till den göt han fyra ringar av guld *till* dess fyra hörn, två ringar på ena sidan och två ringar på andra sidan av den.

4. Och han gjorde stänger *av* akacieträ, och överdrog dem med guld.

5. Stängerna sköt han in i ringarna på sidorna av arken, så att man kunde bära arken.

6. Och han gjorde nådastolen *av* rent guld, två och en halv aln lång och en och en halv aln bred.

2 Mos. 25:17.

7. Han gjorde två keruber *av* guld. I hamrat arbete gjorde han dem av ett stycke, på båda ändarna av nådastolen.

8. En kerub vid den ena ändan och en kerub vid den andra ändan. I ett stycke med nådastolen gjorde han keruberna vid dess båda ändar.

9. Keruberna sträckte *sina* vingar uppåt, *och* de övertäckte nådastolen med sina vingar. Deras ansikten var vända mot varandra, mot nådastolen var kerubernas ansikten vända.

10. Han gjorde bordet *av* akacieträ, två alnar långt och en aln brett och en och en halv aln högt.

2 Mos. 25:23f.

11. Han överdrog det med rent guld och gjorde en kant av guld runt omkring det.

12. Han gjorde en handsbred list runt omkring, och gjorde en kant av guld för listen runt omkring det.

13. Han göt fyra ringar av guld till det och satte ringarna i de fyra hörnen *vid* de fyra benen.

14. Intill listen sattes ringarna som hållare för stängerna, så att man kunde bära bordet.

15. Han gjorde stängerna som bordet skulle bäras med *av* akacieträ och överdrog dem med guld.

16. Och han gjorde kärlen till bordet *av* rent guld: faten och skedarna, skålarna och kannorna som användes till att utgjuta drickoffren med.

2 Mos. 25:29.

17. Och han gjorde ljusstaken *av* rent guld. I hamrat arbete gjorde han ljusstaken från ett och samma stycke: foten och armarna, skålarna, knopparna och blommorna.

2 Mos. 25:31f.

18. Och sex armar utgick från dess sidor, tre armar utgick från den ena sidan av ljusstaken och tre armar utgick från den andra sidan av ljusstaken.

19. Tre skålar, formade efter mandelblommor på en arm, en knopp och en blomma, och tre skålar formade efter mandelblommor på den andra armen, en knopp och en blomma. Så var det på de sex armarna som utgick från ljusstaken.

20. På själva ljusstaken *var* fyra skålar formade som mandelblommor med sina knoppar och blommor.

21. En knopp sattes under det första armparet som utgick från ljusstaken i ett stycke med den, en knopp under det andra armparet i ett stycke med den, och en knopp under det tredje armparet i ett stycke med den, alltså under de sex armarna som utgick från ljusstaken.

22. Deras knoppar och deras armar *var* i ett stycke med den, alltsammans ett enda hamrat stycke rent guld.

23. Och han gjorde dess sju lampor, tänger och brickor *av* rent guld.

24. Av en talent rent guld gjorde han den med alla dess tillbehör.

25. Och han gjorde rökelsealtaret *av* akacieträ. *Det var* fyrkantigt, en aln långt och en aln brett, och två alnar högt. Hornen gjordes i ett stycke med det. 2 Mos. 30:1-2.

26. Och han överdrog det med rent guld ovanpå och på sidorna runt omkring och på hornen, och han gjorde också en kant av guld som omgav det.

27. Och till det gjorde han två ringar av guld, under kanten, i de två

hörnen* på båda sidor, som hållare för stängerna som det skulle bäras med.

*KXII: på två sidor.

28. Han gjorde stängerna *av* akacieträ och överdrog dem med guld.

29. Och han gjorde den heliga smörjelseoljan och den rena rökelsen av väldoftande kryddor, konstmässigt tillredd*.

2 Mos. 30:35.

*KJV: enligt apotekarens arbete.

38 Kapitlet

*Brännoffersaltaret, tvättkaret och förgården.
Byggkostnaden.*

Han gjorde brännoffersaltaret *av* akacieträ, fem alnar långt och fem alnar brett. *Det var* fyrkantigt och tre alnar högt. 2 Mos. 27:1f.

2. Och han gjorde hornen till det i de fyra hörnen. Hornen var i ett stycke med altaret, och han överdrog det med koppar.

3. Han gjorde alla slags tillbehör till altaret, kärlen, skovlarna, skålar, gafflarna *och* fyrfaten. Alla dess tillbehör gjorde han *av* koppar.

4. Och han gjorde ett koppargaller till altaret, gjort som ett nät, och satte det nertill under avsatsen på altaret, så att det nådde upp till mitten av det. 2 Mos. 27:5.

5. Han göt fyra ringar till de fyra hörnen på koppargallret *som* hållare för stängerna.

6. Och han gjorde stängerna *av* akacieträ och överdrog dem med koppar.

7. Och han sköt stängerna in i ringarna på sidorna av altaret, så att man kunde bära det med dem. Ihåligt och av plankor gjorde han altaret.

8. Han gjorde tvättkaret *av* koppar och dess fot *av* koppar, av de speglarna, som hade tillhört de församlade *kvinnorna*, de som församlade sig *vid* ingången till uppenbarelsetältet.

2 Mos. 30:18. 1 Sam. 2:22.

9. Och han gjorde förgården. På den södra sidan, åt söder, var omhängena till förgården *av* tvinnat fint lingarn, 100 alnar långa.

2 Mos. 27:9f.

10. Det *var* 20 stolpar till dem med 20 socklar av koppar. Krokarna till stolparna och deras band *var av* silver.
11. Och på norra sidan *var omhängena* 100 alnar långa, med 20 stolpar och 20 socklar av koppar till dem. Krokarna till stolparna och deras band *var av* silver.

12. På västra sidan *var* omhängena 50 alnar långa med tio stolpar och tio socklar till dem. Krokarna till stolparna och deras band *var av* silver.
13. Och på östra sidan åt öster, 50 alnar.

14. Omhängena på den ena sidan *av porten var* 15 alnar, med tre stolpar och tre socklar.

15. Också på den andra sidan av porten till förgården, alltså både på höger och på vänster sida *var* omhängena 15 alnar långa med tre stolpar och tre socklar till dem.

16. Alla omhängena runt förgården *var av* tvinnat fint lingarn.

17. Stolparnas socklar *var av* koppar, krokarna till stolparna och deras band *var av* silver, och dess översta del *var* överdragna med silver. Och alla stolpar i förgården hade band *av* silver.

18. Och förhänget för porten till förgården gjordes med handarbete *av* mörkblått, purpurrött och karmosinrött tvinnat fint lingarn.

Det *var* 20 alnar långt och fem alnar högt, efter tygets bredd, i likhet med förgårdens omhängen.

2 Mos. 27:16.

19. Och dess stolpar *var* fyra med fyra socklar *av* koppar. Krokarna och banden *var av* silver och dess översta del *var* överdragen *med* silver.

20. Och alla tältpluggarna till tabernaklet och till förgården runt omkring *var gjorda av* koppar.

2 Mos. 27:19.

21. Följande är en redovisning av hur mycket som gått åt till tabernaklet, *till* vittnesbördets tabernakel. Den sammanställdes enligt Mose befallning, utfört av leviterna, under ledning av Itamar, prästen Arons son.
22. Besalel, son till Uri, son till Hur, av Juda stam, utförde allt det som HERREN hade befallt Mose.

23. Och med honom *var* Oholiab, Ahisamaks son, av Dans stam, en gravör och skicklig hantverkare och som kunde väva i mörkblått, purpurrött och karmosinrött *garn* samt fint lingarn.

24. Allt det guld som användes till arbetet för att färdigställa det heliga, som hade getts som offergåva, *var* 29 talenter och 730 siklar efter tempelvikt.

25. Det silver som gavs av menigheten vid mönstringen *uppgick till* 100 talenter och 1 775 siklar efter tempelvikt.

26. En beka per person, *som är* en halv sikel efter tempelvikt, för alla dem som blev räknade, från 20 års ålder och uppåt, 603 550 *personer*.

2 Mos. 30:12-16. 4 Mos. 1:46.

27. De 100 talenterna silver användes till gjutningen av socklarna till

helgedomen och till förlåten, 100 socklar av de 100 talenterna, en talent till varje sockel.

28. De 1 775 siklarna användes till att göra krockar till stolparna och att överdra dess översta del och att sammanbinda dem.

29. Och offergåvan av koppar *var* 70 talenter och 2 400 siklar.

30. Av den gjorde man socklarna till ingången till uppenbarelsetältet och kopparaltaret och koppargallret till det och alla tillhör till altaret,

31. och socklarna runt förgården och socklarna till förgårdens port, och alla tältpluggar till tabernaklet och förgårdens alla tältpluggar, runt omkring.

39 Kapitlet

Prästernas kläder. Tabernaklets tillhörigheter.

Av det mörkblå, purpurröda och det karmosinröda garnet gjorde man kläder för tjänsten i det heliga. Och man gjorde de heliga kläderna åt Aron, så som HERREN hade befallt Mose. 2 Mos. 28:2-4, 31:10, 35:19.

2. Efoden gjorde man *av* guld, *av* mörkblått, purpurrött och karmosinrött *garn* och tvinnat fint lingarn. 2 Mos. 28:6.

3. Och man hamrade ut guldets tunna plåtar och *skar det* i trådar, så att *de* kunde vävas in i det mörkblå, purpurröda och karmosinröda garnet och det fina lingarnet *med* konstvävnad.

4. De gjorde axelstycken till den för att binda *den* tillsammans, med sina båda ändar fästes den ihop.

5. Bältet som skulle sitta på efoden, *var* gjort på samma sätt och i ett stycke med den, *av* guld, mörkblått, purpurrött och karmosinrött *garn* och tvinnat fint lingarn, så som HERREN hade befallt Mose.

6. Och man bearbetade onyxstenarna, som var omgivna av infattningar av guld. Namnen på Israels söner var ingraverade på dem, så som man graverar ett sigill. 2 Mos. 28:9.

7. Man satte dem på efodens axelstycken, *som* påminnelsestenar för Israels barn, så som HERREN hade befallt Mose. 2 Mos. 28:12.

8. Man gjorde bröstskölden på samma sätt som efoden, *i* konstvävnad *av* guld, mörkblått, purpurrött och karmosinrött *garn* och tvinnat fint lingarn. 2 Mos. 28:15.

9. Bröstplattan var fyrkantig och de hade dubbelvikt den. Den *var* en spann* lång och en spann* bred, dubbelvikt. *avståndet mellan tummen och lillfingeret, ca 23 cm.

10. De infattade i den fyra rader av stenar: *Den första raden bestod av:* en karneol, en topas och en smaragd, detta *var* första raden. 2 Mos. 28:17f.

11. Den andra raden: en rubin, en safir och en diamant,

12. och den tredje raden: en hyacint, en agat och en ametist,

13. och den fjärde raden: en krysolit, en onyx och en jaspis, omgivna av infattningar i guld, i sina infattningar.

14. Och stenarna *var*, enligt Israels söners namn, tolv, för var och ett av deras namn, ingraverade *som på* ett sigill, var och en med sitt namn enligt de tolv stammarna.

15. De gjorde kedjor till ändarna *av* bröstskölden, flätade *av* rent guld.

16. Och de gjorde två infattningar *av* guld och två ringar av guld och satte de två ringarna vid de två ändarna av bröstskölden.

17. Och de fäste de två flätade guldkedjorna i de två ringarna vid bröstsköldens ändar.

18. De två ändarna på de två flätade kedjorna fäste man vid de två infattningarna och satte dem på efodens axelstycke på framsidan.

19. De gjorde två ringar av guld och satte *dem* vid de två ändarna av bröstskölden på kanten av den, som *var* på den sidan som är vänd in mot efoden.

20. De gjorde två *andra* ringar av guld, och fäste dem vid efodens båda axelstycken nertill på framsidan av den, vid sömmen ovanför efodens bälte.

21. De knöt fast bröstskölden genom sina ringar vid efodens ringar med en mörkblå snodd, så att den satt ovanför efodens bälte, så att bröstskölden inte skulle lossna från efoden, så som HERREN hade befallt Mose.

22. Man gjorde kåpan till efoden *av* vävt tyg, helt *i* mörkblått. 2 Mos. 28:31.

23. *Det var* en öppning i mitten på kåpan, som öppningen på en brynja, *med* en kant runt om öppningen så att den inte skulle rivs sönder.

24. På kåpans nedre fall gjorde de granatäpplen *av* mörkblått, purpurrött och karmosinrött tvinnat *garn*.

25. De gjorde också bjällror *av* rent guld, och satte bjällrorna mellan granatäpplena runt hela fällen på kåpan mellan granatäpplena,

2 Mos. 28:33.

26. en bjällra och ett granatäpple, en

bjällra och ett granatäpple, runt hela fällen på kåpan, som skulle bäras vid tjänstgöringen, så som HERREN hade befallt Mose.

27. De gjorde livklädnader som var vävda *av* fint lingarn för Aron och för hans söner, 2 Mos. 28:39.

28. och en turban åt Aron *av* fint lingarn, och behagliga turbaner *av* fint lingarn, och linnebenkläder *av* tvinnat fint lingarn,

29. och ett bälte *av* tvinnat fint lingarn, och mörkblått, purpurrött och karmosinrött *garn*, så som HERREN hade befallt Mose.

30. Man gjorde plattan *av* rent guld till det heliga diademet, och ingraverade på den *så som* man graverar på ett sigill: Helgad* åt HERREN. 2 Mos. 28:36.

*KJV: HELIGHET ÅT HERREN. *KXII: HERRENS HELIGHET.

31. De band den med ett mörkblått snöre så att *den* kunde fästas högt upp på turbanen, så som HERREN hade befallt Mose.

32. Så blev allt arbete på tabernaklet, uppenbarelsetältet, fullbordat. Israels barn gjorde enligt allt det som HERREN hade befallt Mose, så gjorde de.

33. Och de förde fram tabernaklet till Mose. Tältet med alla dess tillbehör, hakarna, brädorna, tvärbjälkarna, stolparna och socklarna,

34. överdraget av röda baggs�inn, överdraget av tahass�inn* och förlåten som skyler, *KJV: grävlingss�inn.

35. vittnesbördets ark med dess stänger och nådastolen,

36. bordet *med* alla dess tillbehör och skådebröden, 2 Mos. 35:13.

37. ljusstaken av rent guld *med* dess lampor, lamporna som skulle sättas på den, och alla dess tillbehör, oljan

till ljusstaken, 2 Mos. 31:8, 3 Mos. 24:4.
 38. det gyllene altaret, smörjelseoljan och den väldoftande rökelsen, förhänget för ingången till tabernaklet,
 39. kopparaltaret med dess koppargaller, stängerna och alla dess tillbehör, tvättkaret med dess fot,
 40. omhängena till förgården, med dess stolpar och socklar, förhänget för porten till förgården, dess linor och tältpluggar, och alla tillbehör för tjänsten vid tabernaklet, för uppenbarelsetältet,
 41. kläderna till tjänsten i det heliga*, prästen Arons heliga kläder och hans söners kläder till att tjäna som präster. *KXII: helgedomen.
 42. Helt i enlighet med HERRENS befallning till Mose, så hade Israels barn utfört allt arbete.
 43. Och Mose inspekterade hela arbetet, och se, de hade gjort det så som HERREN hade befallt. Så hade de gjort det, och Mose välsignade dem.

40 KAPITLET

Tabernaklet sätts upp och helgas.

HERREN talade till Mose och sa:
 2. På den första dagen i den första månaden ska du sätta upp tabernaklet, uppenbarelsetältet.
 3. Du ska sätta in vittnesbördets ark där och avskärma den med förlåten. 2 Mos. 26:33f.
 4. Du ska bära in bordet och duka det med allt som ska vara på det, och du ska bära in ljusstaken och tända* lamporna på den. *KXII: sätta.
 5. Och du ska ställa upp det gyllene rökelsealtaret framför vittnesbördets

ark och hänga upp förhänget för ingången till tabernaklet.

2 Mos. 26:36, 30:1.

6. Brännoffersaltaret ska du ställa framför ingången till tabernaklet, uppenbarelsetältet.
 7. Du ska ställa tvättkaret mellan uppenbarelsetältet och altaret och hålla vatten i det.
 8. Och du ska sätta upp förgården runt omkring och hänga upp förhänget för porten till förgården.
 9. Du ska ta smörjelseoljan och smörja tabernaklet och allt vad som finns i det och helga det och alla dess tillbehör, så att det blir heligt. 2 Mos. 30:23f.
 10. Och du ska smörja brännoffersaltaret och alla dess tillbehör och helga altaret, så att altaret blir det allra heligaste.
 11. Du ska smörja tvättkaret och dess fot och helga det.
 12. Och du ska föra Aron och hans söner till uppenbarelsetältets ingång och tvätta dem med vatten. 2 Mos. 29:4f. *KXII: vittnesbördets tabernakel.
 13. Du ska klä Aron i de heliga kläderna, smörja honom och helga honom, så att han kan tjäna mig som präst.
 14. Och du ska föra fram hans söner och klä dem i livklädnaderna.
 15. Du ska smörja dem, så som du har smort deras far, så att de kan tjäna mig som präster. För genom denna smörjelse ska de sannerligen få ett evigt prästämbete, genom alla släktled.
 16. Och Mose gjorde i allt så som HERREN hade befallt honom, så gjorde han.

17. Och det skedde *att* tabernaklet blev uppsatt i den första månaden av det andra året på den första *dagen*.

18. Och Mose satte upp tabernaklet. Han fäste socklarna på det, ställde upp brädorna, sköt in tvärbjälkarna och reste upp stolparna.

19. Han bredde ut tältet över tabernaklet, och han lade tältöverdraget ovanpå det, så som HERREN hade befallt Mose.

20. Och han tog vittnesbördet* och lade det in i arken och satte stängerna på arken, och han satte nådstolen ovanpå arken.

2 Mos. 25:16.

5 Mos. 10:5. 1 Kung. 8:9. 2 Krön. 5:10. Hebr. 9:4.

*De tio budorden, lagtavlorna.

21. Sedan förde han in arken i tabernaklet och hängde upp förlåten som skylde den och skärmade så av vittnesbördets ark, så som HERREN hade befallt Mose.

2 Mos. 25:10.

22. Och han ställde bordet i uppenbarelsetältet vid tabernaklets norra sida, utanför förlåten,

23. och lade i ordning brödet på det inför HERREN, så som HERREN hade befallt Mose.

24. Han ställde in ljusstaken i uppenbarelsetältet, mitt emot bordet, på tabernaklets södra sida,

2 Mos. 25:31.

25. och han tände* lamporna inför HERREN, så som HERREN hade befallt Mose.

*KXII: satte upp.

26. Han ställde in det gyllene altaret i uppenbarelsetältet framför förlåten,

27. och tände väldoftande rökelse på det, så som HERREN hade befallt Mose.

28. Han hängde upp förhänget framför ingången till tabernaklet.

29. Brännoffersaltaret ställde han upp vid ingången till tabernaklet, uppenbarelsetältet och offrade brännoffret och spisoffret på det, så som HERREN hade befallt Mose.

30. Han ställde tvättkaret mellan uppenbarelsetältet och altaret och fyllde det med vatten för att tvätta med.

31. Och Mose och Aron och hans söner tvättade sina händer och fötter där.

2 Mos. 30:19.

32. När de gick in i uppenbarelsetältet* och när de trädde fram till altaret, tvättade de sig, så som HERREN hade befallt Mose.

*KXII: vittnesbördets tabernakel.

33. Och han satte upp förgården runt omkring tabernaklet och altaret och hängde förhänget för porten av förgården. Så fullbordade Mose arbetet.

34. Då övertäckte molnskyn uppenbarelsetältet, och HERRENS härlighet uppfyllde tabernaklet.

4 Mos. 9:15f.

1 Kung. 8:10-11.

35. Och Mose kunde inte gå in i uppenbarelsetältet eftersom molnskyn vilade över det och HERRENS härlighet uppfyllde tabernaklet.

36. Och när molnskyn höjde sig från tabernaklet bröt Israels barn upp. Så gjorde de under hela sin vandring.

4 Mos. 9:17.

37. Men om molnskyn inte höjde sig, bröt de inte upp, förrän den dagen då den höjde sig.

38. För Herrens molnsky *vilade* över tabernaklet om dagen, och eld var i den om natten, inför ögonen på hela Israels hus under hela deras vandring.

2 Mos. 13:21. 4 Mos. 14:14. 5 Mos. 1:33.

Neh. 9:19. Ps. 78:14, 105:39. 1 Kor. 10:1.